

Rusia și America: o ecuație complicată (I)

BOGDAN MUNTEANU

Preambul.

Russiagate – o piatră de moară pentru Donald Trump

De când Donald Trump a devenit oficial președinte al Statelor Unite, tirul presei establishmentului asupra sa s-a întezit încontinuu. E evident că asistăm la o campanie concertată pe care Trump însuși a caracterizat-o drept o „vânătoare de vrăjitoare” fără precedent. Scopul ei pare a fi nici mai mult nici mai puțin decât amorsarea unui nou scandal de tip Watergate, menit să-l împingă la părăsirea funcției prezidențiale înainte de termen. Nu e vorba aici în primul rând de micile gafe ale președintelui, de „faptele alternative” pe care le prezintă, sau de unele atitudini diletante, care ignoră complexitatea scenei politice internaționale, soldate adesea cu un *volte-face*, cum ar fi atitudinea față de NATO, considerat inițial drept o instituție „perimată”, sau poziția teoretic neintervenționistă, la care a renunțat foarte repede și pragmatic în cazul Siriei sau Coreii de Nord. Peste asemenea elemente, prilejuite cu larghețe de înseși atitudinile lui Donald Trump (un novice aflat în proces de acumulare de experiență politică în perioada de debut a mandatului său) s-

ar putea la o adică trece cu ușurință. Adversarii se văd confirmați, iar pentru partizani e prea puțin ca să fie cu adevărat impresionați în sens negativ, câtă vreme Trump își îndeplinește promisiunile electorale.

Numai că presa gen Washington Post sau New York Times nu se rezumă la atât, ci lovește cu artileria grea, folosind informații pe surse provenite din sfera serviciilor secrete. Acuzații netransparente, insinuări, urmate de dezmințiri adesea bâlbâite, care ne duc cu gândul la zicerea că nu iese fum fără foc. Punctul nevralgic în discuție este relația lui Trump și a echipei din jurul său cu Rusia. S-a lansat ipoteza că hackerii ruși s-au implicat în campania electorală, făcând publice informații compromițătoare la adresa lui Hillary Clinton. S-au scos la iveală contactele avute cu ambasada Rusiei prin ex-consilierul de securitate, generalul Michael Flynn, dar în calitate încă neoficială, înainte de preluarea funcției de președinte de către Trump. Strâns cu ușa, Flynn a fost nevoit să demisioneze. Scandalul se amplifică. FBI-ul condus de James Comey anchetează conexiunile ruse ale echipei prezidențiale. Între Trump și Comey are loc o întâlnire privată, în care președintele îi face directorului FBI o solicitare. Acesta

refuză să îi dea curs și este demis. Nu știm cu exactitate ce s-a discutat, căci versiunile diferă. Tabăra anti-Trump susține că președintele ar fi cerut nici mai mult, nici mai puțin stoparea anchetei, adică o ingerință nelegitimă în activitatea altei instituții a statului. De cealaltă parte se afirmă că a fost vorba doar de ridicarea unei pretenții de loialitate la adresa sa. Totul se bazează pe informații obținute de la surse din „interior”, fie de la Casa Albă, fie din cadrul FBI. Caracterul vag și insinuant se păstrează în permanență. Miezul unor fapte pare a nu fi contestat de nimeni, dar nuanțele diferă, iar ele sunt în cele din urmă cele care imprimă caracterul decisiv. Când Trump a susținut în public că în timpul campaniei electorale FBI-ul i-a interceptat telefoanele de la Trump-Tower la inițiativa președintelui Obama, a fost acuzat că nu aduce dovezi concrete. A reieșit în final că această posibilitate pare a fi reală dar, ni se spune, Trump nu ar fi fost vizat direct de această măsură, el fiind doar o „victimă colaterală”. Vasăzică a fost totuși ceva, nu iese fum fără foc, dar tot nu știm cu exactitate ce e adevăr și ce e o simplă fumigenă pentru a deruta opinia publică. De aceeași natură sunt și acuzațiile care se aduc acum lui Trump și oamenilor săi: tot simple afirmații, fără dovezi concrete. Ultimul vizat este chiar ginerele și consilierul său Jared Kushner, care ar fi intenționat instituirea unui canal secret de comunicare cu Kremlinul prin intermediul ambasadei ruse. Sursa acestor informații o reprezintă iarăși serviciile secrete, ele bazându-se, după cum ni se spune, pe interceptări ale comunicațiilor dintre ambasada rusă de la Washington și Moscova.

Iarăși, nu putem ști ce este adevărat și ce nu, în afară de faptul cert că anumite cercuri din serviciile secrete se implică în mod direct și partizan în politică, transmițând presei informații despre care nimeni nu știe cum ar putea fi confirmate sau infirmate. Sau poate că scopul e tocmai menținerea subiectului în atenția generală, în paralel cu ancheta independentă efectuată la cererea Congresului de către procurorul special Robert Mueller, ex-director al FBI.

În tot cazul, cheia acestui șir de evenimente, punctul lor nevralgic, îl reprezintă relația încă neclarificată dintre regimul Trump și Rusia lui Vladimir Putin. Între cei doi șefi de stat se sugerează că ar exista afinități și chiar interese comune. E limpede că Donald Trump și-a dorit un

[continuare în pag. 2](#)

RUSIA ȘI AMERICA:

O ECUAȚIE COMPLICATĂ (I)

nou tip de relație cu Rusia, dar totul pare a nu se fi cristalizat încă definitiv. De la opinia inițială că NATO ar fi o alianță perimată, lipsită de obiect, Trump s-a răsucit cu 180 de grade și a cerut partenerilor sporirea cheltuielilor militare până la nivelul de 2% din PIB. Totuși, pe plan internațional noua politică externă a SUA a devenit una pragmatică și dezideologizată, în comparație cu cea a predecesorului său, axată pe „exportul valorilor americane” în lumea largă și care a dus la o serie de blocaje în zona fierbinte a Orientului și la înghețul total al relațiilor cu Rusia.

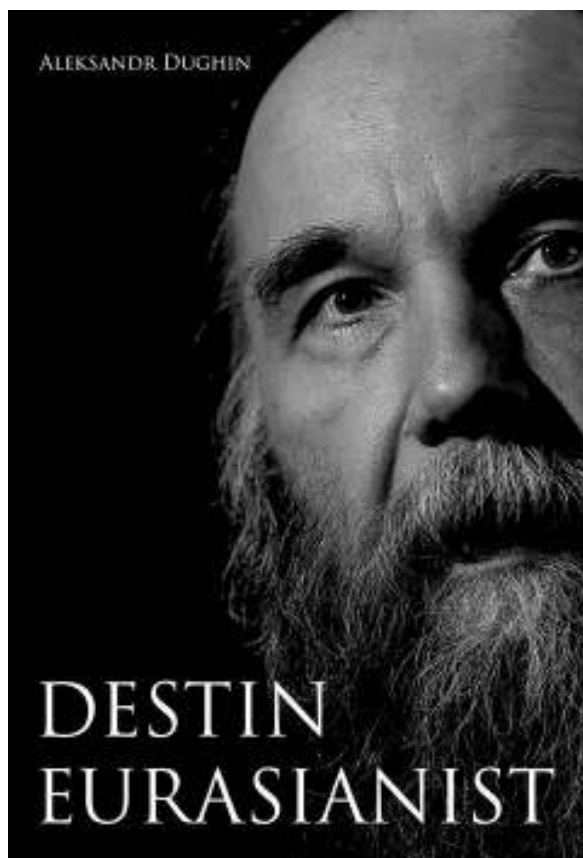
E prea devreme să ne putem pronunța asupra unei posibile linii coerente în noua politică externă americană, așa că am redat doar câteva impresii la prima vedere. De aceea în cele ce urmează voi schimba perspectiva, încercând să prezint cum se văd lucrurile privite dinspre Moscova.

E cert că între Clinton și Trump, Rusia l-a preferat pe ultimul. Rămâne de văzut dacă doar din pur pragmatism, ca fiind adversarul mai puțin primejdios din punctul său de vedere, sau dacă poate fi vorba și de anumite afinități ideologice în perspectiva unei posibile alianțe între doi șefi de stat cu puseuri mai mult sau mai puțin autocratice, îndreptate împotriva „globalismului”, „valorilor occidentale”, „democrațiilor liberale” sau „corectitudinii politice”.

Un posibil răspuns îl putem avea dacă ne oprim asupra ideologiei „eurasianismului” promovată de Aleksandr Dughin. Cu mențiunea că, deși el are o influență indiscutabilă, opiniile sale nu sunt întrutotul reprezentative pentru politica oficială a Rusiei, care adesea e silită să adopte atitudini mai realiste, pragmatice, să practice conjunctural și unele manevre tactice care ies din cadrele rigide ale ideologiei dughiniste. Totuși, în forma ei pură, această teorie a „geopoliticii” trasează linia generală pe care se preconizează orientarea statului rus pe scena internațională. Iar această poziție se definește *par excellence* drept un antagonism ireductibil față de „puterile maritime”, SUA și Marea Britanie, încercând totodată să modeleze megacontinentul euroasiatic conform unui tradiționalism eclectic sub tutelă rusească.

Intermezzo.

Aleksandr Dughin în România – „Hai să dăm mână cu mână”

Pe 5 aprilie 2017 a avut loc lansarea la București a traducerii românești a cărții „Destin eurasiatic” a controversatului gânditor și ideolog rus. Din teama de a nu fi etichetate de isteriile presei corecte politic drept „dughiniști” sau „filoruși”, doar datorită prezenței în aceeași sală cu Dughin, personalitățile drepte creștine de la noi au lipsit de la eveniment. Totuși, au fost de față câțiva jurnaliști care au relatat într-un mod suficient de detaliat, și care pare obiectiv și lipsit de preconcepții.

Discursul ținut cu acest prilej de către Dughin a fost pe alocuri surprinzător, el silindu-se în mod evident să câștige bunăvoința publicului românesc. A venit cu teme făcute, arătând că e un cunoscător al scrierilor lui Blaga, Eliade, sau Nae Ionescu. A vorbit despre „Rusia eternă” și „România eternă”, între care nu ar trebui de fapt să existe vreun conflict. A rostit și unele cuvinte pe care românii demult ar fi dorit să le audă din partea vecinului de la Răsărit (chiar dacă vecinătatea actuală e una peste Marea Neagră). Nu toate aspectele societății ruse actuale sunt pozitive, spune Dughin, dar această semnalare a unor neajunsuri provine din patriotism și iubire de țară, el rămânând fidel lui Putin și regimului său. Mai mult, Dughin a recunoscut că de-a lungul istoriei Rusia a comis multe nedreptăți la adresa României, sperând că printr-un dialog profund neînțelegerile româno-ruse s-ar putea risipi.

Evident, Dughin a perorat și împotriva ideologiei globaliste, care printre altele tinde spre suprimarea identităților naționale, spre dizolvarea valorilor tradiționale prin instrumentalizarea grupărilor LGBT și promovarea căsătoriilor homosexuale etc.

Țelul său vădit a fost acela de a capta bunăvoința, de a câștiga încrederea publicului (deși, cum spuneam, intelectualitatea drepte de la noi a cam lipsit de la întâlnire) și de a încerca să cânte precum o sirenă răsăriteană aria „hai să dăm mână cu mână” împotriva globalismului și a decadentei occidentale.

La prima vedere totul sună îmbietor. Nu cred că a omis să spună ceva din ceea ce românii și-ar dori să audă din partea Rusiei: înțelegere pentru cultura și spiritualitatea românească, evidențierea unor afinități, un *mea culpa* pentru nedreptățile trecutului comise de Rusia. Deși acestea au fost de o amploare care nu poate fi expedită în doar câteva cuvinte exprimând o tardivă părere de rău, ar putea fi măcar un început.

Totuși, la o privire mai atentă, nu putem decât să fim sceptici și refractari la asemenea propuneri. E limpede că pe Dughin nu îl interesează cu adevărat trecutul. Dacă împrejurările o cer, nu îl costă nimic să facă niște declarații de complezență. Cine cunoaște atitudinile Rusiei, știe foarte bine că aceasta își urmărește cu înverșunare doar propriul interes. Dacă e nevoie, poate și să comită câteva reverențe formale, menite să gâdile superficial niște răni istorice profunde, totul fiind în fond o retorică care nu o angajează cu nimic. Căci interesul Rusiei nu e acela de repara nedreptățile trecute, ci de a-și atrage noi aliați într-un front cu pretenții antiglobaliste, dar care în subsidiar e menit să servească în primul rând interesului rus. Ce va fi pe urmă cu interesele aliaților atrași conjunctural de partea ei, nu mai contează.

În tot cazul, pentru încheierea unui asemenea front (care implică în mod automat slăbirea părții adverse) e nevoie de o ideologie. Iar ideologia dughinistă este una construită prin definiție prin antagonism la adresa celor pe care îi privește drept principalul adversar: lumea occidentală și valorile ei dominante la această oră. Prin urmare, nimic mai firesc ca Rusia să instrumentalizeze ceea ce este respins dincolo: valorile naționale, conservatorismul, tradiția. Din păcate, opoziția occidentală (așa-numitele partide populiste),

aflată la o distanță prea mare și neavând experiența unor relații istorice directe și concrete cu Rusia, tinde să se integreze necondiționat în acest front, ignorând o serie de realități.

Prima dintre ele ar fi aceea că Rusia s-a profilat dintotdeauna cu o identitate prin definiție antioccidentală, printr-un antagonism ireductibil față de Europa. Orientarea teoretizată de Dughin e prin urmare una cu un caracter eclectic, menită să coaleză de partea Rusiei (și sub conducerea ei, se înțelege) toate curentele antiglobaliste și antiliberale. Avem de-a face mai precis cu o construcție oarecum artificială, bazată în mod primordial pe o negație. Rusia și-a definit principalul dușman și încearcă să coaleză în jurul său toate forțele care au la rândul lor același adversar.

Aparent, nimic mai firesc, sau? Iar pentru aceasta pot fi date, dacă e cazul, și câteva declarații de complezență menite să șteargă cu buretele aspectele controversate ale trecutului rus, mai ales când vine vorba de a curta diverse curente care la rândul lor nu se împacă cu această tendință globalistă. Mai mult, în vederea aceluiași scop nu e nevoie de o construcție ideatică limpede și bazată în mod inechivoc pe elemente ale binelui în opoziție cu acțiunile răului în această lume. Nu. Ceea ce ni se propune prin ideologia dughinistă e o alianță eterogenă, moralmente laxă, bazată pe numitorul comun al opoziției la adresa globalismului, menită să includă toate forțele mapamondului care au același adversar. Mai precis, ni se propune să ne alăturăm unei coaliții ruso-islamo-chineze, împreună cu grupările marxiste sud-americe și cu orice altceva este orientat împotriva aceluiași dușman comun: „imperialismul american”, ca descriere alternativă a „globalizării”.

Să fie aceasta într-adevăr o veritabilă coaliție a forțelor binelui împotriva forțelor răului de pe această planetă? Avem toate motivele să rămânem sceptici. Dacă ni s-ar propune o coaliție cu caracter creștin, dincolo de granițele confesionale, împotriva ateismului și a ideologiilor sale derivate, ar fi fost poate altceva. Dar nu, ceea ce ni se oferă e o coaliție cu caracter strict „antioccidental”, bazată pe un spectru larg de orientări posibile, în spatele căreia tutelează și trage sforile nimeni altcineva decât Kremlinul. Ceea ce ni se propune e să devenim niște marionete sau „idioși utili” într-o alianță cu temeuri și perspective cețoase, asta dacă refuzăm să vedem consecvența interesului rus din spatele acestor manevre.

Ca să ne dăm seama că așa stau lucrurile și că pentru România nu încapă vorbă să intre în hora dughinistă, e suficient să ne ridicăm puțin privirea, chiar așa sceptică cum s-a conturat în urma cântecelor de sirenă ale lui Dughin. Vom vedea astfel cum arată edificiul său ideologic în ansamblu, unde nu ni se rezervă decât un rol de roțiță menită să servească interesului fundamental al Rusiei. Și cam atât, căci dincolo de asta nu se văd care ar fi câștigurile (fie ele și morale) ale implicării României (sau doar a părții ei conservatoare) într-o asemenea direcție.

Edificatoare în acest sens e dezbaterea dintre Aleksandr Dughin și filosoful brazilian Olavo de Carvalho (stabilit în Statele Unite), apărută și în limba română la Editura Humanitas la sfârșitul anului trecut, sub titlul „Statele Unite și Noua Ordine Mondială”. Pus în fața unui adversar de calibrul intelectual, cu o atitudine incomodă (la rândul său adversar al globalismului), Dughin își arată adevărata sa față. Dialogul dintre cei doi ne arată în mod evident de ce un asemenea front antiglobalist preconizat de Dughin nu poate avea un temei cu adevărat serios, fiind doar proiecția fumigenă a unei ideologii utopic-revoluționare.

(va urma)

BOGDAN MUNTEANU

Ziua eroilor: Balaciu și Sighet

De „Ziua Eroilor”, în bisericile din toată țara și din străinătate se fac pomeniri pentru eroii, ostașii și luptătorii români din toate timpurile și din toate locurile, căzuți pe câmpurile de luptă, în lagăre și în închisori pentru apărarea patriei și a credinței strămoșești, pentru întregirea neamului, pentru libertatea și demnitatea noastră. Între eroii neamului se află și foștii deținuți politici din temnițele carliste, antonesciene și comuniste.

În 4 mai 1920 statul român a stabilit prin decret-lege nr. 1693 că ziua națională de pomenire a eroilor să fie sărbătorită de Înălțarea Domnului. Tot la 4 mai 1920 Sfântul Sinod al BOR stabilește că la praznicul Înălțării Domnului se va săvârși pomenirea eroilor neamului românesc. În 1948 comuniștii modifică data de pomenire a eroilor, aceasta fiind sărbătorită la 9 mai, odată cu ziua „Independenței de Stat a României și a Victoriei asupra Fascismului”. Mai mult decât atât,

pomenirile pentru eroi oficiate de Înălțare au devenit capete de acuzare pentru preoții care nu au respectat dispozițiile date de autorități. Este cazul - printre alții - al Arhimandritului Serafim Georgescu, starețul Mănăstirii Sinaia, care a fost arestat de comuniști la 15 iunie 1948 pentru că oficiase în data de 10 iunie - Înălțarea Domnului, un parastas pentru eroii neamului. Din 1990 se revine la tradiția interbelică. Prin legile 48/1995 și 379/2003 statul român readuce oficial Ziua Eroilor în ziua Înălțării Domnului.

Neavând nicio zi consacrată pomenirii pătimitorilor din temnițele, prigoanele și exilul amar al secolului XX, din 1990 supraviețuitorii temnițelor și prigoanelor încep să facă pomeniri pentru camarazii de crez și suferință în 9 martie și de Ziua Eroilor. După ridicarea monumentelor închinete foștilor deținuți politici în diverse localități din țară, pomenirile săvârșite de Cei 40 de

Mucenici și Ziua Eroilor încep să se săvârșească în jurul lor. Deși parastasele se fac în toate locurile în care există interes, monumente, supraviețuitori sau urmași ai acestora, de Înălțarea Domnului s-au consacrat două locuri ale memoriei în care evenimentul capătă o conotație specială: Balaciu și Sighet.

În 1996 se sfințea de Înălțarea Domnului, la Balaciu (Ialomița), un monument ridicat în memoria eroilor fără de mormânt - de la Burebista până la marii domnitori, de la eroii din Războiul de Independență la cei din Războaiele Mondiale, de la morții prigoanei caliste, până la eroii anticomuniști din munți, din temnițe și deportări. Monumentul a fost proiectat de arhitectul Anghel Marcu (autor printre altele al Monumentului Calvarului Aiudului), partea tehnică a fost supervizată de inginerul Constantin Iulian, iar construcția s-a realizat prin muncă voluntară. Între 1992 și 1996 au avut loc tabere de muncă în care foștii deținuți politici au lucrat cot la cot cu tinerii care descoperau o parte neștiută din istoria recentă a țării noastre. Comandantul taberei a fost Bunicul - Emanoil Paraschivaș.

Inițiat din 1992 de Ana Blandiana și Romulus Rusan (sub egida Alianței Civice la acea dată), Memorialul Sighet începe să organizeze de Înălțarea Domnului, începând cu 2003, o serie de activități comemorative reunite sub titlul „Ziua Memoriei”. An de an, membrii AFDPR, alături de personalități ale vieții publice, preoți și tineri, participă în Cimitirul Săracilor la slujba de pomenire pentru cei morți în închisori, în lagăre, în deportări. Au loc deasemenea dezbateri, lansări de carte, concerte sau vernisaje.

La Balaciu, la Sighet și în toată țara: veșnică să fie pomenirea tuturor eroilor neamului românesc!

CEZARINA CONDURACHE

Poezia în cătușe

După cum ați putut afla dintr-un număr precedent al revistei noastre, Parohia Sf. Dimtrie Izvorătorul de Mir din Cluj-Napoca a demarat, în luna martie, o serie de evenimente închinată apărătorilor ortodoxiei în timpul comunismului.

Primul astfel de eveniment, intitulat “Doamnele demnității românești” și organizat în apropierea sărbătorii Bunei Vestiri, a fost dedicat femeilor care au pățit pentru credință și neam în temnițele comuniste.

Cea de-a doua astfel de seară a avut loc pe data de 14 mai 2017, dată ce marchează un moment important și tragic în istoria noastră recentă: dezlănțuirea calvarului, a prigoanei comuniste împotriva neamului românesc prin începerea arestărilor masive în rândul celor care se opuneau acestui regim diabolic, în noaptea de 14 spre 15 mai 1948.

Pentru că la finele lunii aprilie s-au împlinit 42 de

ani de la moartea lui Radu Gyr, organizatorii au ales ca de data aceasta seara să îi fie închinată acestui poet mărturisitor în special, precum și poeziei temnițelor în general.

La acest eveniment, intitulat **Poezia în cătușe - Versul-Rugăciune și Poetul-Apostol** au participat doamna profesoară Crina Palas, doctor în literatura detenției și rezistenței anticomuniste și Elena Ivanca, actriță la Teatrul Național din Cluj-Napoca.

Seara a fost astfel deschisă cu un recital susținut de **Elena Ivanca**, moment plin de emoție prin intermediul căruia cei prezenți au fost introduși în atmosfera poeziei lui Radu Gyr. Actrița însăși a mărturisit că are o afinitate deosebită pentru versurile acestui poet mărturisitor, lucru pe care l-a demonstrat printr-o interpretare care a reușit să impresioneze publicul până la lacrimi.

A urmat prezentarea unui material video în care mai mulți supraviețuitori ai iadului comunist (Aspazia Oțel Petrescu, Tudora Manea Cristea, Demostene Andronescu, Virgil Totoescu, Ilie Tudor etc) au dat mărturie despre rolul important pe care poezia închisorilor l-a jucat în viața celor întemnițați.

Conferința care a urmat, susținută de doamna profesoară Crina Palas, doctor în literatura detenției și rezistenței anticomuniste, a uimit chiar și preoții prezenți prin exegeza nu doar literară, ci și teologică a poeziei lui Radu Gyr. La finalul discursului său, Crina Palas

a prezentat publicului și un panou cu obiecte realizate în detenție de către mărturisitorii Ilie și Mara Banciu.

Cel de-al doilea moment recitativ susținut de Elena Ivanca a încheiat seara în duh de rugăciune: “Doamne, fă din suferință/ Pod de aur, pod înalt./ Fă din lacrimă velință/ Ca-ntr-un pat adânc și cald.”

La final, a luat cuvântul și părintele paroh Ioan Goje care a mulțumit atât invitatelor, cât și celei care a organizat și moderat acest eveniment: prietena noastră de la Cluj, Alina Deac. Într-un discurs frumos și plin de emoție, sfinția sa a subliniat importanța pe care o are, în viața bisericii și a țării noastre, cinstirea acestor martiri, apărători ai dreaptii credințe în timpul prigoanei comuniste, mulțumind Sfântului Sinod pentru inițiativa de a-i omagia anul acesta.

Părintele a mai amintit celor prezenți că se află în paraclisul patronat de Sfântul Ioan Rusul, martir și mărturisitor al credinței el însuși, sfânt care, cu siguranță, a contribuit și el, alături de toți mucenicii evocați, la crearea unei atmosfere speciale, încărcată de emoție, bucurie duhovnicească și duh de rugăciune.

Corespondență de la Cluj

Sinaxarul Demnității Românești † 25 mai 1993

Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare

Acei tineri superbi, dintre care o parte și-au găsit sfârșitul în temnițele comuniste, rămânând până la moarte sub ascultarea lui Horia Sima, ridică glasul din adâncul mormintelor fără cruce și strigă tuturor detractorilor: Nu vă mai străduiți cu puterile voastre de pigmei să doborâți pe cel de nebiruit! Noi l-am iubit și l-am urmat pentru că ne-am regăsit în el: în scrisul lui, în faptele lui, în râvna lui de a ridica Mișcarea Legionară, în chemarea lui la jertfă!

(Pr. Liviu Brânzaș,
„Horia Sima, Comandantul”, 1998)

Doina Comandantului

Frunză verde iasomie
Doamne ce mi-a fost dat mie
Ca să zac în pușcărie
Nimeni în lume nu știe
N'are cin'să mă mângâie,
Când mi-e inima pustie.

A'nceput prigoana mare,
Legionari și Legionare,
Zac cu lanțuri la picioare.
Rabdă Doamne dacă poți
Legionarii'nchiși cu toții,
Cu tâlharii și cu hoții.

Doamne cin'să faci parte
Horia e dus departe,
Căci dușmanii i-au vrut moarte.
Dar pe drumul zorilor,
Gândul lui e călător,
Să ne-aline al nostru dor.

Horia va auzi,
Jelea care-o jeluim,
Doinele ce le doinim.
Și-or să vină Legionarii,
Pe cai albi de Căpitani,
Să ne scape de dușmani.

Horia Sima

24 ani de la trecerea în veșnicie

Sâmbătă, 27 mai, a avut loc la Biserica Sfântul Ilie Gorgani din București slujba de pomenire pentru Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare, la 24 de ani de la mutarea la Domnul. Camarazi, membri și prieteni ai Fundației George Manu ne-am unit în duh și rugăciune pentru Comandant, atât la București, cât și în alte locuri din țară și străinătate.

Doctrina legionară nu este o schemă rece de idei. Nu s-a creat rațional și n-a existat la origine sub un sistem de gândire, care apoi, prin efectul propagandei, să cucerească aderenți și să fie adoptat ca bază ideologică a unei organizații. În stadiul ei inițial, doctrina legionară a existat ca stare de spirit, pe care Corneliu Codreanu a fixat-o în câteva propoziții: credința în Dumnezeu, încrederea în misiunea noastră, dragostea dintre legionari și folosirea cântecului ca mijloc de manifestare a noii spiritualități.

Această nouă orientare spirituală în viața neamului nostru, această nouă atitudine în fața vieții, nu e creația exclusivă a lui Corneliu Codreanu și a mănunchiului de prieteni cu care a întemeiat Mișcarea. Ea s-a plâsmuit din energiile creatoare ale întregului neam și este expresia acțiunii convergente a mai multor factori: „Legiunea, în adâncul ei, -mărturisește Corneliu Codreanu- în acea stare de spirit nevăzută, n-am creat-o eu. Ea este rezultatul unei conlucrări.

Ea s-a născut din contopirea următoarelor elemente: 1. Aportul nostru de simțire. 2. Aportul de simțire a altor români. 3. Prezența în conștiința tuturor a martirilor neamului. 4. Îndemnul pământului patriei și 5. Binecuvântarea lui Dumnezeu. Pe măsură ce Mișcarea s-a dezvoltat, s-a simțit nevoia să se precizeze impulsul inițial din care a luat naștere. Explicația rațională a fenomenului legionar nu crează însă nimic nou pe plan spiritual. Piatra din capul unghiului fusese pusă. Primele principii n-au variat în esență. Doctrina fixează numai în simbolurile minții și dă circulație intelectuală unei stări de spirit preexistente.

Marea însemnătate a lui Corneliu Codreanu constă în faptul că a captat efervescența politică și spirituală a generației lui, momentul generației de la 1922 s-ar fi destrămat în aspecte politice minore. La chemarea Căpitanului a răspuns o întreagă generație, aceea care s-a ridicat în țara noastră după întâiul război mondial, confirmând cu ampla ei adevărată justetea concepției legionare. În câțiva ani, Mișcarea a depășit cadrul restrâns al unei generații, pentru a lua proporțiile unei revoluții naționale, spre care s-au îndreptat apoi toate nădejzile de mântuire a neamului nostru. Generația crescută în duhul Căpitanului a intrat în luptă cu o totală dăruire de sine. Nici o gener-

ție românească nu a însemnat în etapele ei de maturizare un dramatism mai covârșitor; o problematică a existenței mai chinătoare și un simț al răspunderii mai ascuțit.

Din elementele de elită ale acestei generații puține se mai găsesc astăzi în viață. Aproape toate au căzut împlinind legea elitelor, care cere tuturor care se socotesc în rândurile ei să alerge acolo unde primejdia este mai mare pentru Neam și Creștinătate. Jertfa lor cutremurătoare, legată de adânci dureri omenești, devine mai plină de înțeles, prin acceptarea ei conștientă. Moartea lor nu a fost o moarte întâmplătoare, ci mărturia supremă a unui sens de existență. Ei au murit pentru a pune temelie unei lumi mai bune și mai drepte. Sufletul lor, purificat în văpaia sacrificiului suprem, iluminează până la mari depărtări cărările neamului nostru. Dacă încercăm acuma să facem un bilanț al doctrinei legionare, adică ce „oameni noi” a creat în realitatea vieții, e suficient să pomenim pe Moța. Dacă o doctrină a dat un singur exemplar de talia lui Moța, dacă s-a gândit un singur legionar cum să trăiască și să moară după modelul legionar întrevăzut de Căpitan, atunci această doctrină și-a dovedit viabilitatea. S-a făcut dovada supremă că a creat un om nou, capabil să trăiască în spiritul acestui crez și să se jertfească pentru el.

Dar în afară de Moța au existat ilustre figuri legionare care au urmat același drum al onoarei naționale și al sacrificiului pentru Neam și Hristos. Alături de ei, mii și mii de legionari necunoscuți au bătut din „același ulcior al vieții” și s-au împărtășit din aceeași moarte. Jertfa miilor de legionari anonimi, care, într-o apariție meteorică și-au încheiat viața lor pământească, e tot atât de vrednică să fie relevată, pentru că aceștia au mers atât de departe cu sacrificiul lor încât n-au pus preț nici pe cunoașterea lui în istorie. Originile acestei lucrări, cum am spus și mai înainte, trebuie căutate în experiența intimă a celui ce o scrie. E doctrină legionară trăită de un legionar. Este proiecția reflectată a propriei lui vieți legionare. Cum însă viața celui ce-o scrie a avut o amploare neobișnuită, prin funcțiile și responsabilitățile ce le-a exercitat rând pe rând, el a avut prilejul să-și confrunte trăirea lui legionară cu o mulțime de alte experiențe ale destinului și vieții legionare.

Orice doctrină cu pretenții de a reforma societatea are nevoie de un fundament metafizic, de un mănunchi inalterabil de principii. Democrația și-a întemeiat existența pe credința înfașibilității rațiunii, comunismul are la bază filozofia materialistă, naționalișmul pleacă de la dogma rasistă, iar fascismul s-a proiectat în mistică Statului. Mișcarea Legionară și-a căutat izvoarele în creștinism. Specificul Mișcării Legionare, cum remarcă Puiu Gărcineanu, este că reprezintă o mișcare „structurată religios”. A fi structurată religios, nu înseamnă a fi religie, confesiune sau sectă, cum ne-au acuzat unii răuvoitori, ci a căuta soluții de tip creștin problemelor politice, economice și sociale. Și, în genere, a da o îndrumare creștină societății omenești pe toate planurile. Politica nu poate fi despărțită de religie. Politica reprezintă prelungirea firească a religiei în domeniul realităților sociale. Creștinismul trebuie încorporat total societății și mai ales în aceste momente de dezorientare și anarhie mondială, el trebuie să devină motorul revoluției moderne.

fragmente din: Horia Sima,
„Doctrina Legionară”, Madrid, 1980

Chip de mărturisitoare: Nicoleta Nicolescu

[Fragment din conferința dedicată martirilor români din secolul XX, ținută în data de 19 martie 2013, la Iași]

Am venit în fața dumneavoastră să evoc figura unei mucenice a lui Hristos și a neamului românesc: Nicoleta Nicolescu. Informațiile despre ea sunt dispartate: le descoperim oarecum accidental în literatura memorialistică a celor care au trecut prin iadul închisorilor comuniste. Este nedrept că nimeni până acum nu s-a preocupat să îi scrie biografia. Despre ea doamna Sofia Cristescu Dinescu: ea a fost prototipul femeii luptătoare, capabilă să jertfească totul pentru Hristos și neamul românesc.

Nicoleta Nicolescu s-a născut în 1912 la Craiova. În 1930 a fost admisă la Facultatea de Litere și Filosofie, din cadrul Universității București. În același an intră în Mișcarea Legionară. În 1933 Căpitanul o numește șefă a Cetățuilor, care erau -după cum știm- organizațiile legionare pentru femei. În 1936 devine consilieră personală a lui Corneliu Zelea Codreanu, ea având- până la moartea sa martirică survenită în 1938- și funcția de curier. Încrederea pe care Căpitanul o avea în ea era atât de mare încât a stabilit ca în lipsa lui nimeni să nu ia nicio hotărâre fără să o consulte. În cadrul Cetățuilor Nicoleta Nicolescu le-a impus camaradelor sale o

înaltă ținută morală și duhovnicească. Membrele Cetățuilor țineau post negru în fiecare vineri, mergeau la biserica Sântul Ilie Gorgani și se rugau pentru mântuirea neamului românesc. De la Nicoleta ne-au rămas puține cuvinte. Într-o circulară le scria surorilor sale de ideal: Și să vrem camarade să dăm țării acesteia o femeie mare, o femeie care nu șovăie, care călcându-se pe ea, închină tot: minte, inimă, voință neamului ei. Îndrăznește tot pentru el și moare pe redută cu gândul mereu înainte.

Domnul Ilie Tudor, în cartea sa de memorialistică, *De sub tăvălug*, descrie întâlnirea emoționantă pe care a avut-o, copil fiind, cu Nicoleta Nicolescu. Domnul Ilie Tudor, la vârsta de 14 ani, alături de alți 15 copii orfani din Dolj ajung la București. 70 de copii strănși din toată țara aveau să fie crescuți pe strada Gutenberg nr. 3, de Căpitan, în spiritul dragostei de Dumnezeu și de neam. *În scurt timp, își amintește domnul Ilie Tudor, după sosirea noastră la sediu, ne-am dus într-o sală lângă biserica Ilie-Gorgani unde am găsit alți vreo 60 de copii din toată țara. Majoritatea din Gorj, Mehedinți, Romanați și 7-8 moldoveni, ori din Ardeal. Era sala unei cantine. Ne-a luat în primire o fată. Înaltă, bine legată, întreaga ei făptură inspira încredere, puritate, hotărâre. Era Nicoleta Nicolescu, care se bucura, cum am constatat mai târziu, de o mare încredere din partea Căpitanului. - De-acum înainte eu sunt mama voastră! La început ne-a învățat cum să mâncăm. Cum se țin furculița, cuțitul. A început din primele zile inițierea devenirii noastre ca oameni, ca legionari, ca viitori mari și adevărați negustori români. La sfârșitul anului 1938, Nicoleta Nicolescu este arestată fără ca cineva să stabilească acuzațiile pentru care a fost arestată. Înainte de a fi ucisă a fost violată și torturată îndelung în beciurile Prefecturii Poliției capitalei. Sofia Cristescu, vechea sa prietenă, descrie într-un text autobiografic, *Cetățui sfărâmate*, sfârșitul ei cutremurător: *Au dus-o cu o mașină în afara Bucureștiului și, trăgând pe dreapta, au împușcat-o. Au învelit-o într-o pătură și au pornit din nou mașina. Au dus-o la crematoriu. Au ars-o, însă Bunul Dumnezeu a făcut ca cenușa**

ei, ca de altfel și a unor băieți arși acolo (echipa lui Miti Dumitrescu) să fie pusă în loc sigur de un suflet de creștin. El scrisese pe eticheta pusă în urnă: Necunoscută adusă în noaptea de 10 iulie din ordinul Siguranței. Pentru că ne întrebam dacă este cenușa ei cu adevărat, Bunul Dumnezeu a făcut ca atunci când am răsturnat borcanul într-un săcușor de pânză verde și l-am legat cu tricolor, să sune ceva: erau înșirate pe un ac de siguranță o iconiță cu Maica Domnului și una cu Sfântul Nicolae, pe care le purta prinse dedesubt și care erau acum corojite, dar destul de clare. După alte mărturii înainte de a muri Nicoletei torționarii i-au tăiat cu bestialitate sânii. Trupul sfărtecat i-a fost aruncat într-un sac, iar când sacul a fost aruncat în cuptorul numărul 1 al crematoriului s-au auzit ieșind din el urlete cumplite de durere. Torționarii au aruncat-o în crematoriu de vie. Un bun prieten, Eleodor Enă - chescu, mi-a povestit că în 1956 urna a fost dusă la o biserică din Predeal unde au fost reînținuți o parte din marile căpetenii legionare. Urna a fost ascunsă în piciorul mesei de altar. Potrivit unei note informative de la securitate, acest lucru s-a aflat, securitatea a luat-o de acolo și nu se mai știe ce s-a întâmplat cu ea. S-a vrut ștergerea urmelor ei. Dar ea, martira Nicoleta Nicolescu, rămâne în memoria și în inimile noastre. Principala virtute a Nicoletei era curajul sau bărbăția morală, cum îl mai numește Sfântul Nectarie.

Pe un asemenea om sfântul taumaturg din Eghina, atât de iubit în România în ultimii ani, îl descrie în cuvinte nemuritoare care ne merg drept la inimă: *Încercările care-l înconjoară nu pot nicidecum să-i zdruncine cutezanța judecății morale. Nicio ispită, fie materială, fie morală nu este în stare să-i clatine statornicia principiilor și convingerilor sale, nicio amenințare nu poate să îl înfricoșeze, nicio pierdere nu poate să îl facă să se răzgândească, spre a accepta o opinie aflată în contradicție cu principiile morale ale legii; niciun vicu nu reușește să îi învingă vigoarea morală a sufletului, bărbăția morală; aceasta îl conduce în arena virtuților, îl duce la martiriul adevărului, ea îl înalță la desăvârșire, îi îmbracă în mantii (imperiale) pe prietenii săi, îi face vestiți în cetate, le deschide poarta Împărăției cerurilor. Să îl rugăm pe Bunul Dumnezeu să ne dăruiască și nouă măcar puțin din curajul Nicoletei Nicolescu, iar pentru sfințele ei rugăciuni să ne miluiască și să ne mântuiască.*

CIPRIAN VOICILĂ

Golgota Neamului Românesc

Biserica Soborul Maicii Domnului din București și Fundația Profesor George Manu au organizat, în data de 7 mai 2017, o serie de activități comemorative închinare pătimitorilor din temnițele comuniste, sub titlul „GOLGOTA NEAMULUI ROMÂNESC”.

Seara a început cu un recital de cântec și poezie susținut de corul alcătuit din elevii Școlii Generale Liviu Rebreanu și ai Liceului Alexandru Ioan Cuza. Reuniți sub bagheta doamnei profesoare Ștefania Ciungu, copiii au adus un emoționant omagiu foștilor deținuți politici.

Doamna profesoară Janina Burlacu a făcut o scurtă prezentare cronologică a urgiei comuniste abătute peste țara noastră. Au urmat 4 prezentări despre sfinții închisorilor susținute de elevii Liceului Alexandru Ioan Cuza și de Cristian Roth - student la Facultatea de Istorie din București. Prezentările au fost susținute liber și au fost însoțite de prezentări vizuale. Lucrările copiilor fac parte dintr-un proiect amplu pe care Fundația noastră îl derulează cu liceul de peste 3 ani, sub titlul “Memoria Prezentului”.

Invitările speciale ale serii au fost doamnelor dr. Galina Răduleanu și Niculina Moica - deținute politic în timpul regimului comunist. Acestea au

impărtășit participanților motivele pentru care au fost arestate, tratamentul la care au fost supuse în calitate de “dușmani ai poporului”, modul în care au supraviețuit infernului concentraționar, dificultățile de a relua firul vieții după eliberare și speranța că generațiile actuale nu vor uita sacrificiul și pătimia unui întregi generații care a urcat în temnițe Golgota Neamului Românesc.

La final, atât doamna Răduleanu, cât și doamna Moica au răspuns întrebărilor din sală și au oferit autografe celor care au achiziționat cărți de la standul Editurii Evdokimos, amenajat în interiorul bisericii. Seara s-a încheiat cu o agapă oferită de parohia Soborul Maicii Domnului.

Evenimentul a fost organizat cu binecuvântarea Patriarhiei Române și mediatizat de Basilica, Trinitas TV și Ziarul Lumina.

Mulțumim minunatelor doamne Nina Moica și Galina Răduleanu, doamnelor profesoare Janina Burlacu și Ștefania Ciungu, elevilor Liceului Alexandru Ioan Cuza și ai Școlii Generale Liviu Rebreanu. Mulțumim părintelui Sergiu Nicolaescu pentru invitație și promitem să revenim în curând cu un nou proiect în biserica Maicii Domnului!

GOLGOTA NEAMULUI ROMÂNESC

mărturii din temnițele comuniste

Niculina Moica și Galina Raduleanu

Cărțile Memoriei Anticomuniste la Gaudeamus Oradea

Editura Evdokimos și Fundația Profesor George Manu au fost prezente și anul acesta la Târgul de carte Gaudeamus Oradea, ce s-a desfășurat în Piața Unirii, între 10 și 14 mai. Ca și la ediția precedentă, am fost singurul participant care a adus în atenția publicului orădean carte anticomunistă și religioasă. Chiar pe 10 mai, în prima zi a târgului, a avut loc lansarea noutăților noastre editoriale. Evenimentul desfășurat sub titlul „Cărțile Memoriei Anticomuniste” a avut loc în Piața Unirii, în fața unui public numeros.

Invitații noștri au fost dr. Liana Pușcaș, Pr. Marius Vișovan și foștii deținuți politici Cornel Onaca și Traian Bodea. Invitatul special al manifestării a fost, ca și anul trecut, PSS Virgil, Episcop greco-catolic de Oradea. Presa orădeană a fost și de data asta alături de noi, oglindind în ziarele locale lansarea noastră de carte.

Calde mulțumiri tuturor invitaților și participanților!

Fundația Profesor George Manu

Cărțile memoriei anticomuniste și-au găsit, încă din prima zi a Târgului Gaudeamus, locul binemeritat în atenția cititorilor orădeni dornici de adevăr și de a cunoaște cea mai însângerată perioadă a centenarului pe care îl vom marca.

Radu Preda, președintele Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoriei Exilului Românesc, a afirmat, de curând, la Iași că „peste jumătate de secol, începând cu anii 1938, odată cu instaurarea dictaturii carliste, l-am petrecut în teroare”. Anul 2017 fiind declarat de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române drept Anul Apărătorilor Ortodoxiei în timpul comunismului, ar trebui să aibă în centrul manifestărilor activități semnificative, care să omagieze așa cum se cuvine un martiriu care a salvat România de la toată descompunerea morală. Cărțile de memorialistică ce au văzut lumina tiparului la Editura Evdokimos reprezintă o „piedică în calea uitării”. Astfel, seria manifestărilor din cadrul Târgului de Carte Gaudeamus, ce se desfășoară în aceste zile la Oradea, s-a deschis miercuri seara cu evenimentul organizat de Editura Evdokimos, „Cărțile memoriei anticomuniste”. Moderatorul evenimentului a fost dr. Cristina Liana Pușcaș, muzeograf și vicepreședinte Asociației „Cei 40 de Mucenici”, căreia i-a revenit și sarcina să prezinte una dintre noile apariții editoriale ale editurii, cartea „Crăciun însângerat”. Este un volum de mărturie ale foștilor deținuți politici care și-au petrecut multe sărbători în teroare, într-o cruntă supraveghere, dar și în murmur de colinde. „Părintele Nicolae Bordașiu din Săbolciu povestește cum, în anul 1955, ajuns la închisoarea din Oradea, după cei 6 ani în care a stat ascuns, de Crăciun, în mare taină, în celulă reușise, frecând de ciment, să confecționeze medalioane cu chipul lui Isus și crucifixe, cu acestea, pe marginea unui prici, au improvisat o iesle din staulul din Bethleem”, a arătat Cristina Liana Pușcaș. Printre mărturisitorii din acest volum a fost și bihoreanul Cornel Onaca, condamnat la 15 ani de închisoare, din care a executat 5 ani, trecând prin 11 închisori. Acesta a fost prezent la întâlnirea cu cititorii orădeni, relatând calvarul prin care a trecut. Invitat de onoare al manifestării a fost părintele Marius Vișovan, de la Sighet, căruia i-a revenit onoarea de a prezenta cărțile Editurii Evdokimos și de a vorbi despre rolul pe care l-au jucat acești martiri în salvarea demnității românești. Tot legat de martiriul bihorean a fost prezentată și cartea lui Alexandru Pantea, din Beiuș, care, în anul 1948, a fost arestat pentru apartenența la organizația „Vulturii Carpaților”. Tot de la Beiuș, la Târgul Gaudeamus a venit și prof. Traian Bodea, care a fost arestat la 15 ani, mărturiile sale fiind cuprinse în cartea „Adolescenți în zeghe”, pe care o găsiți în aceste zile tot la standul cu nr. 29 al Editurii

Evdokimos. Manifestarea de miercuri seara s-a bucurat, ca de fiecare dată, de prezența PSS Virgil Bercea, Episcopul greco-catolic de Oradea, care a mulțumit foștilor deținuți politici atât pentru martiriul lor, cât și pentru curajul de a scrie. De asemenea, a mulțumit și reprezentantului editurii, Mircea Bărzo, pentru efortul de a aduna aceste mărturii.

dr. CRISTINA LIANA PUȘCAȘ

<http://www.crisana.ro>

Pelerinaj la Sighet - 2017

Pe 13 mai 2017 a avut loc la Sighetu Marmăției pelerinajul național anual al Bisericii Greco-Catolice la mormintele martirilor din sinistra închisoare din localitate, în primul rând ale celor 4 episcopi catolici, încă neidentificați în gropile comune din Cimitirul Săracilor de la Ciarda (periferie a orașului aflată foarte aproape de granița cu Ucraina).

Coloana celor aproape 2.000 de pelerini a parcurs pe jos în procesiune (în ciuda vremii nefavorabile) traseul de 2 km de la închisoarea din Sighet (actualul Muzeu Memorial) până la Ciarda, unde Sfânta Liturghie a fost celebrată de Nunțiul Apostolic în România, Miguel Maury Buendia înconjurat de 8 episcopi (5 greco-catolici și 3 romano-catolici) și peste 100 de preoți, precum și călugări și călugărițe. Printre participanți s-au numărat și seniorii camarazi

maramureșeni Petru Codrea, Ioan Ilban, Grigore Hotico, Vasile Măgurean, Melania Rîțiu și alți veterani ai rezistenței anticomuniste. O prezență excepțională a fost cea a europarlamentarului Monica Macovei.

Cei 4 episcopi catolici morți la Sighet sunt: Anton Durcovici (+1951), Valeriu Traian Frențiu (+1952), Ioan Suci (+1953) și Tit Liviu Chinezu (+1955) - ultimii doi împletindu-și destinul de credință și jertfă cu cel al Mișcării Legionare.

Procesul de beatificare (prima fază a canonizării) a episcopilor greco-catolici martiri a intrat în ultima linie dreaptă, finalizarea fiind prevăzută probabil pentru 2018.

Preot prof. MARIUS VIȘOVAN

Noutăți editoriale Evdokimos și Fundația Profesor George Manu Aristide Lefa - "Fericii cei ce plâng"

Am intrat în închisoare la 25 de ani și am ieșit la 41 de ani. În primul rând, mulțumesc Bunului Dumnezeu că m-a ajutat să trec cu bine prin toate încercările, dar, mai presus de orice, că am avut posibilitatea să deslușesc, fără dubii, ce este esențial pentru trecătoarea noastră viață pământească. Dacă aș fi trăit trei vieți normale, cred că tot n-aș fi reușit să-mi dau seama de anumite adevăruri esențiale, care ar trebui să călăuzească viața noastră, a fiecăruia. Pus în condiții deosebite de viață, în care însăși existența fizică era amenințată, am putut să-mi orientez gândirea și, în parte, trăirea spre o linie pe care astăzi o socotesc perfect valabilă, sub toate aspectele.

Când am început lupta contra comunismului eram hotărât să acționez cu toate mijloacele pentru înfrângerea acestuia, în primul rând cu „spada”. Și ca mine gândeau toți cei ce se alăturaseră acestei idei. După ce am intrat în temniță, inițial adoptaserăm aceeași poziție, gata oricând să înfruntăm dușmanul, chiar dacă lupta era complet inegală – noi în lanțuri, ei cu pistolul în mână. Duși la închisoarea Pitești, la începutul anului 1949, eram, în permanentă, puși pe scandal, refuzam mâncarea când ni se părea mai slabă, eram mereu în conflict cu administrația. Acolo, am întâlnit, pentru prima oară, grupul celor ce executaseră deja opt ani de

închisoare și care aveau experiența pe care noi încă nu o aveam.

Erau foarte liniștiți, aveau o poziție demnă de rezistență pasivă și ne sfătuiau și pe noi s-o adoptăm, fiind cea mai indicată. Cu ani în urmă avuseseră și ei aceeași atitudine bătaioasă ce le atrăsese o serie de represiuni din partea administrației, fără nici un folos. Noi îi socoteam „roși” de închisoare, capitularzi într-o oarecare măsură și îi priveam cam de sus. Și câtă dreptate aveau! Au trebuit să treacă ani în care să trăim propria noastră experiență ca să ajungem, în final, la aceleași concluzii. Trebuie ca omul să trăiască propria-i experiență, pe propria-i piele, ca să se convingă de niște adevăruri esențiale. În închisoare am întâlnit și diavoli și sfinți. Aceștia din urmă împrăștiind în jurul lor lumina taborică și tot harul pe care credința adevărată îmbracă sufletele lor. Pretutindeni în lume se dă o luptă între bine și rău, dar aceasta se, face mai simțită în închisoare, unde condițiile de viață sunt mai deosebite. Esențialul este pe ce poziții ne situăm.

Ca în orice luptă există învingători și învinși. Cei ce au învins au fost călăuzitori de suflete și sprijin în deznădejde. Pentru mine, în anumite situații grele, când toate argumentele logice, sociale sau politice cădeau, singurul și ultimul sprijin a fost credința în Dumnezeu. Numai ea m-a întărit și m-a ajutat să depășesc clipele de slăbiciune sau chiar de deznădejde. Am simțit, în mai multe rânduri, în mod material, ajutorul Celui de Sus. Oricât de paradoxal ar părea, cele mai mari satisfacții sufletești le-am avut în detenție și, în special, la sanatoriul Târgu Ocna. Acolo, datorită câtorva personalități în frunte cu Valeriu Gafencu, botezat de Nicolae Steinhardt „Sfântul închisorilor”, Ion Ianolide, Gheorghe Jimboiu și alții, s-a instalat o atmosferă cu totul deosebită. Dragostea între oameni și într-ajutorarea creștină a fost mai prezentă ca nicăieri în altă parte. Poate și atmosfera sumbră datorată luptei permanente cu moartea a contribuit la instalarea ei. Sanatoriul se transformase într-un templu de rugăciune. Aici m-am convins că sfințenia nu este o utopie, cum în vremea noastră materialistă, mulți sunt înclinați să creadă, că este realizabilă de cei ce doresc, cu tărie, s-o atingă. Fără îndoială că nu este la îndemâna oricui și drumul pe care trebuie să-l străbată cel ce tinde la ea este foarte spinos. Cu atât mai mare este răsplata divină cu cât lupta cu răul a fost mai îndârjită; câștigarea vieții veșnice fiind singurul rost al existenței omului pe acest pământ.

În lupta noastră, dragostea creștină, dragoste ce crede totul, suferă totul, iartă totul, nădăjduiește totul, a fost arma cea mai puternică în fața căreia s-au prăbușit puterile răului. Un adevărat creștin nu va pricinui niciodată vreun rău semenului său; nu va comite abuzuri și fărâdelegi; nu-și va prigoni fratele și nici nu-l va exploata. Cel mai puternic argument în favoarea acestei poziții sunt cei 45 de ani în care comunismul a instaurat împărăția diavolului, a ridicat ura la rangul de doctrină și delațunea la rangul de virtute, a distrus sufletele oamenilor. Toate acestea au dus la alterarea sufletelor, la distrugerea morală a societății, cu toate consecințele ei nefaste.

Tragedia pe care o trăim astăzi, după revoluție, este că, nici după cei 45 de ani în care am simțit cu toții, din plin, pe propria noastră piele „binefacerea celei mai drepte și mai umane orânduiri”, nu ne-am trezit din somnul cel aducător de moarte și mai sunt destui care mai cred în „valorile morale ale comunismului” și îl regretă. Cum ar putea să intuiască pericolul comunist cei din apus, care n-au avut „fericirea” să-l simtă pe viu, dacă noi nu reușim acest lucru? După umila mea părere, societatea noastră atât de bolnavă nu se poate redresa decât printr-o încreștinare în fond, nu în formă, cum, din nefericire, este în realitate. Asistăm, nu numai la noi ci în întreaga lume, la o decădere morală pe toate planurile. Unde va ajunge omenirea în astfel de condiții? Pe drept cuvânt, André Malraux afirma că secolul XXI va fi religios sau nu va fi deloc. Cu toate că, la prima vedere, ar părea utopică părerea că omenirea nu-și va găsi drumul firesc decât atunci când cei care îi conduc destinele vor fi oameni cu o înaltă ținută morală în fond și nu în formă, cum se afirmă în chip demagogic; totuși acesta este adevărul!

Toate programele politice, oricât ar fi ele de frumoase, nu au absolut nici o valabilitate dacă nu există oameni corespunzători să le aplice. În ultimă instanță, rezolvarea nu poate veni decât printr-o educație susținută și eficientă, în cazul nostru, trăirea creștină de fond a individului și, în special, a celor ce au puterea. Numai în această situație s-ar înlătura toate racilele societății noastre. Speranța a rămas tot tineretul care este nealterat și entuziast, așa cum a fost de-a lungul vremurilor.

fragment din Aristide Lefa -
"Fericii cei ce plâng"

Pe urmele pătimitorilor din temnița Jilava!

În data de 18 mai 2017 am organizat o vizită comemorativă la Fortul 13 Jilava, alături de elevi și profesori ai Liceului Victor Slăvescu din Ploiești.

Am mers pe urmele pătimitorilor Jilavei, însoțiți de distinsa doamnă Nina Moica - fostă deținută politic în temnița Jilava, care a povestit celor prezenți despre regimul de detenție, despre suferințele și bucuriile trăite în temnița subpământeană. „Locatară” a Jilavei în urmă cu peste 50 de ani, doamna Nina a răspuns cu mare dragoste și răbdare tuturor întrebărilor: ce erau priciurile, ce era șerpăria, ce se mânca la Jilava, cât de frig era iarna...

Într-una din celulele Reduitului am săvârșit o slujbă de pomenire pentru toți pătimitorii Jilavei, slujbă oficiată de Părintele Mihai Parniu. Rugăciunile, fumul tămâii care se topea în cătușe, încercând să iasă prin ferestrele zăbreuite, rezonanța unui „Hristos a Înviat” cântat din zeci de piepturi într-o celulă subpământeană... Emoție, cinstită și respect pentru cei ce, prin pătimirile lor, s-au așezat la temelia

mânturii neamului...

Mulțumim tuturor pentru participare. Mulțumim domnului inspector șef de penitenciare Cristian Micu pentru amabilitatea și bucuria cu care ne însoțește întotdeauna în vizitele de la Jilava!

Fundația Profesor George Manu

Aiud - templu al suferinței și demnității românești

“Bătrânul... din poveste s-a oprit/ Cu ochii scăpărându-i ca-n amnare

-Bunicule, e pe departe tare/ Cetatea aceea-n care v-au zidit?

Nepoții par cuprinși de vâlvățai/ Ce cresc pe fruntea moșului fierbinte.

-Pe unde e cetatea cu morminte/ Ce-a îngropat atâția dintre-ai tăi?

Bătrânul tace, iar pe geamul ud/ Se scurg alene stropii mari de ploaie...

-Auzi bunicule, cum plânge-o cucuvaie?/ E în Aiud, copii... e în Aiud!” (Aurel Vișovan, 1962)

... 8 aprilie 2017... prima mea intrare în temnița Aiudului, la 53 de ani după ce tatăl meu a ieșit de aici, la 31 iulie 1964, încheindu-și “pelerinajul” celor 16 ani de detenție, celelalte etape numindu-se Sighet, Cluj, Jilava, Pitești, Gherla, Baia Sprie, Bărgan, Satu Mare...

... 8 aprilie 2017... un grup de camarazi și prieteni (inclusiv băieții mei, Mihai și Liviu) intram în acest templu al suferinței și demnității românești pentru a-l comemora pe savantul martir George Manu - patronul spiritual al Fundației noastre - prin rugăciune și evocări solemne. Pentru a-l face PREZENT chiar pe locul în care a plecat spre veșnicie după ce a lăsat neamului o mărturie de o dârzenie impresionantă. Dar și cu gândul la alți martiri care au plecat la Domnul de la Aiud și din alte gheene ale iadului comunist.

Încă din prima curte interioară ne întâmpină un perete imens cu sutele de nume, pentru noi sfinte, ale deținuților politici decedați în această închisoare dar parca și mai importantă este precizarea perioadei pe care lista deceselor o acoperă: 1941-1964. Acest “1941” pentru noi este foarte important pentru că face dreptate zecilor de mii de tineri legionari victime ale abuzurilor regimului Antonescu, ajunși în temnițe și lagăre ca urmare a unor farse judiciare și pe care corectitudinea politică actuală ar vrea să-i excludă complet de la recunoștința națiunii, deși aceștia, nu numai că au suferit nevinovați dar au și fost în marea lor majoritate oameni de mare valoare morală și intelectuală, veritabila elită a tineretului român. Unii din ei ajunși foarte sus pe treptele sfințeniei creștine, își așteaptă canonizarea... Să notăm în trecere absurdul legii 217 și a corectitudinii politice actuale, care deși condamnă fără echivoc regimul Antonescu validează automat legile, sentințele și propaganda acestuia când e vorba de legionari. Această schizofrenie istorică demască total lipsa de coerență și onestitate a demersului domnilor Florian, Totok și a echipei dumnealor care se declară zgomotos ca “antifasciști” și “apărători ai drepturilor omului” dar le pun pe toate în paranteză în funcție de interese tactice obscure. Ce rușine!

Încerc să rememorez viața tatălui meu în cei aproape 7 ani petrecuți aici, la Aiud. Sosirea a fost în 1954, venind de la Baia Sprie: “Începuseră să apară primele raze ale primăverii, când într-o bună zi suntem scoși din cameră și duși într-o baracă din colonie. În baraca respectivă am întâlnit pe ceilalți legionari care au fost selecționați din rândul celor ce munceau în mină, spunându-li-se că toți legionarii vor pleca la Aiud.

După câteva zile am fost încărcăți în dube auto și

transportați la gară, apoi în duba tren cu destinația Aiud. În duba tren ne-am întâlnit și cu alți legionari care veneau de la minele Valea Nistrului și Căvnic. Mulți dintre aceștia îmi erau cunoscuți. Printre ei era unul foarte simpatic, pe nume Dărău. Acestuia îi plăcea mult Rapsodia Maramureșului compusă de mine în primele luni de detenție la închisoarea din Sighetu Marmăției. În dubă s-a alcătuit la rezezeală un cor din cei mai buni cântăreți de la cele trei mine și în surdina am repetat Rapsodia Maramureșului pe săturate și apoi am luat-o pe drum înapoi în timp până la cele mai vechi cântece legionare.

Astfel, drumul spre Aiud l-am făcut cântând și aproape că n-am sesizat când am sosit la destinație în gara Aiudului. Ajunși la Aiud am fost repartizați pe celular. Regimul era cel obișnuit la Aiud: cu mâncare foarte slabă, cu plimbare din când în când și cu vizite medicale foarte rare.”

Tot aici a trecut prin suferințe imense, depășite doar de amintirea (încă puternică!) a ororilor de la Pitești: “Așa am ajuns spre iarna anului 1954. Era în preajma Crăciunului, când un gardian ungar - pe nume Zoltan - ne-a surprins tocmai când topăiam mai tare și ne hârjoneam. Cu o bucurie sadică în colțul gurii ne-a făcut raport de izolare. Suntem duși unul la izolare la parter.

În celula de izolare, pe ciment, am găsit o rogojină atât de uzată, încât era ca și inexistentă. Seara am primit o pătură atât de ruptă, încât am numărat zece găuri mari prin care intra capul, fără să le pun la socoteală pe cele mai mici. În colțul camerei era o tinetă și lângă ea o cofă cu apă.

Acolo am petrecut sărbătorile cu o supă servită la trei zile și o bucată de pâine. Era un frig teribil. Trebuia să topăi tot timpul ca să nu îngheț. Acolo am stat vreo șapte sau zece zile... Timpul trecea foarte greu datorită foamei și frigului. În schimb mă puteam ruga. Gândindu-mă la ce am suportat la Pitești, pedeapsa mi se părea - totuși - ușoară.

Am fost scoși de la izolare și regrupați într-o celulă foarte friguroasă de pe ramura de răsărit a celularului. Începuseră să mi se umfle mâinile și aveam impresia din când în când că mă pierd. Am început să leșin. În una din zile, chiar după ce terminasem rugăciunea, am avut senzația morții...”

În momentele mai destinate se bucură de comuniunea cu oamenii minunați: “Am nimerit în cameră cu niște oameni cu totul și cu totul deosebiți, dintre care îmi amintesc următoarele nume: Ghiță Jijie, Alupei Vasile, Tase Berzescu, Gigi Dragon... La inițiativa lui Ghiță Jijie se începe un curs de limba engleză pe care și el și-o însușise de la profesorul George Manu cu care fusese în celulă. M-am antrenat mult în această limbă și cu plăcere...”

Părăsește Aiudul în 1957 dar este readus aici în 1962 după ce primise o nouă condamnare: “Așteptam înfrigurat hotărârea administrației în privința mea. Doctorul închisorii din Satu Mare mi-a spus la un consult că voi fi dus la sanatoriul din Tg.-Ocna (sanatoriu penitenciar). Fiind foarte bolnav era cea mai firească dintre alternative. Celor câteva formalități de la greșă nu le-am dat nici o importanță, știind că sanatoriul era în Moldova.

Dar la poartă, stupefacție! Bolnavului Aurel Vișovan i se puneau lanțuri la picioare. Lanțuri foarte grele, cu obezile cât mâna de groase. Abia m-am putut târi până la dubă. Și de data asta i-am crezut. Oare pentru a câta oară sunt înșelat, obiectul batjocurii lor? Nu mi-am revenit din durerea și umilința provocată nici când am văzut gara pe care scria cu litere mari: AIUD.

De la tren până la duba auto, zdrăgănitul lanțurilor atrăgeau toate privirile spre mine, mai mult înspăimântate decât mirate sau curioase. “Cine o fi odiosul criminal ce trebuia transportat în asemenea vacarm de lanțuri?”. Chiar și gardienii din Aiud s-au mirat când au văzut brățările de la picioare. Și ei credeau că asemenea lanțuri au

rămas de pe vremea imperiului austro-ungar. Au pus mâna pe daltă și ciocan și au tăiat mai întâi niturile ca să mi le poată scoate. Și la Aiud se purtau lanțuri, dar erau făcute cu mai multă economie.”

Condițiile sunt groaznice: “Iată-mă din nou la Aiud, de unde am plecat în 1957. O senzație stranie de disperare mă cuprinsese total ca un sloi de gheață, mai ales după ce am fost îmbrăcat în zeghe de pușcărie. Celula era hidoasă: lată de un metru și ceva, lungă de doi metri, dar foarte înaltă; avea un gemuleț undeva sus de tot. Aceste celule erau chiar lângă poarta închisorii. În interior era un frig de-și înghețau oasele. Nu-mi amintesc să fi avut vreo rogojină pe jos. Singurul mobilier caracteristic celulelor: două tinete. Deci acesta era sanatoriul despre care îmi vorbise doctorul Fenives din Satu-Mare!”

Băgat din nou la izolare, ajunge din nou în situații limită: “La terminarea pedepsei am fost mutați în altă celulă, cu toții; pe latura de răsărit, într-una din cele mai friguroase laturi ale celularului. Slăbit și mai mult din cauza izolării și a frigului, boala a răbufnit din nou. Ba mai mult, și reumatismul a izbucnit violent. Mi s-au umflat mâinile, degetele... începeam să mă pierd. Simțeam că mă sting încetul cu încetul. Într-o dimineață, fiind ingenuncheat pentru rugăciune, am avut senzația morții iminente. Le-am spus celorlalți... cei ce vor supraviețui să le spună celor de acasă că mor cu gândul la ei... După care am căzut leșinat.”

Supraviețuiește și rezistă tuturor presiunilor așa zisei “reeducări” orchestrate de colonelul Crăciun: “Administrația închisorii era mulțumită cu o aderare formală. Puteam să rămânem în interiorul nostru ce am fost, numai să zicem ca dâșii... Zadarnic. Mă simțeam învăluit din toate părțile de o forță nevăzută. Era harul lui Dumnezeu - cea mai mare răsplată pentru suferințele îndurate. Cu fruntea sus am intrat în închisoare, cu fruntea sus trebuia să ies.”

Pleacă din Aiud odată cu eliberarea tuturor, în seara zilei de 31 iulie 1964: “Ieșirea s-a făcut pe grupuri. Mie mi-a venit rândul cam pe la ora 11 noaptea. O atmosferă stranie ne cuprinsese pe toți. Nici o exuberanță, nici o explozie de bucurie, deși era firesc, când te vedeai liber după atâta amar de ani petrecuți după gratii. La intrare eram tineri. Doamne, ce tineri eram! Alții erau atunci în floarea vârstei. Acum păraseam închisoarea cu o oboseală generală care ne era adânc săpată pe față. Unul din motive mai era și sentimentul că ne eliberam în același regim în care am fost arestați.

De pe poarta închisorii am ieșit cu ultimul grup. Ne-am dus direct la gară. Puteam privi nestingheriți înainte, înapoi, la stânga, la dreapta, dar mai ales cerul...”

Nepoții lui Aurel Vișovan au aflat “cetatea cu morminte”... bucla s-a închis, mesajul a ajuns la destinație, suferința n-a fost zadarnică. Tineretul României trebuie pus în mișcare pe traseele memoriei, ca să înțelegem cine suntem...”

Preot prof. MARIUS VIȘOVAN

Martirii sunt printre noi... pentru credință și mântuire: Fostul deținut politic Gelu Gheorghiu a împlinit 95 de ani!

Născut la 29 mai 1922, la Galați; frate de cruce, apoi legionar; student la Politehnică; implicat din 1944 în mișcarea de rezistență armată, alături de grupul format de Ionuț Stoica și Serban Secu; membru al ultimului Comandament Legionar din țară (1946). Arestat la 13 iunie 1948, este condamnat inițial la 8 ani temniță grea pentru adăpostirea unor frați de cruce; în 1950 Securitatea descoperă implicarea sa pe linie de rezistență anticomunistă și îl judecă într-un nou proces, primind de această dată o condamnare de 25 ani muncă silnică. Fiind student, este trimis la închisoarea Pitești unde trece prin iadul „reeducării” timp de aproape un an. Rezistă fără să accepte nicio secundă acțiunea de reeducare; continuă detenția la Aiud, Jilava, Văcărești, Gherla. Eliberat în 31 iulie 1964, nu i se va permite să își continue studiile, va lucra întâi ca electrician, apoi ca tehnician până la pensionare. Se căsătorește cu Vanghelina cu care a trăit o minunată poveste de dragoste timp de 72 ani! (s-au cunoscut și îndrăgostit încă din adolescență).

Membri de bază al fundației noastre, reponsabil cu administrarea și difuzarea revistei „Permanențe”; președintele Fundației Prodesor George Manu între 2013-2015. La mulți și binecuvântați ani!

FUNDAȚIA PROFESOR GEORGE MANU

la sediul fundației, împreună Nae Roșca, prietenul său de-o viață

Din Temnițele Memoriei: 26 mai 1949

“Scânteia” anunță începerea lucrărilor la Canalul Dunăre - Marea Neagră

În urmă cu 68 de ani ziarul „Scânteia” anunța pe prima pagină începerea construcției Canalului Dunăre - Marea Neagră. Decizia fusese luată de Biroului Politic al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, la propunerea tovarășului Gheorghe Gheorghiu Dej. Acesta preluase ideea de la Stalin, pe care îl întrebase ce-i de făcut cu deținuții politici. „Tatăl Popoarelor” îi explicase că poate rezolva problema foarte simplu: construind un Canal...

Obiectivele declarate de comuniști în mai 1949 erau: transport mai ieftin și mai scurt spre Marea Neagră; industrializarea, dezvoltarea economică și culturală (!?) a Dobrogei; îmbunătățirea condițiilor pentru agricultură; combaterea secetei și asanarea Văii Carasului.

Canalul avea să fie însă un nou experiment satanic plăsmuit de regimul comunist pentru exterminarea deținuților politici. Canalul urma să fie construit prin utilizarea a trei tipuri de forță de muncă: salariați, militari în termen și deținuți. Deținuții folosiți la lucrările Canalului erau de drept comun, politici și cei ce aveau condamnări administrative. Din luna iunie 1949 la Canal încep să sosească deținuții politici. Numărul lor rămâne neștiut. Știm că inițial constituiau o minoritate, că au existat și femei deținute politic obligate să presteze muncă forțată la Canal, știm că în anul 1952 forța de muncă pentru lucrările de la Canal se baza în proporție covârșitoare pe deținuți politici: 80%.

Aceștia veneau din temnițe, din anchete, din beciurile Securității. Erau infomețați, distrofici, bolnavi și trebuiau să sape albia Canalului cu lopeți și târnăcoape, cărând apoi pământul în roabe hodogite. Tineri, bătrâni, studenți, preoți, țărani, profesori universitari etc, trebuiau să muncească pentru înfăptuirea unui plan utopic. Intențiile regimului erau clare, iar obiectivele declarate inițial erau o glumă macabră.

De-a lungul traseului Canalului au apărut mai multe

colonii de muncă forțată - adevărate centre de exterminare a elitelor românești: Poarta Albă, Peninsula, Cernavodă (Columbia), Noua Culme, Galeșul, Cap Midia, Saligny, Medgidia, Constanța... barăci înconjurate cu sârmă ghimpată, brigăzi de reeducare, gata oricând să aplice bătăi, arșită, ger, foame, lipsa apei potabile, lipsa asistenței medicale minime... și morminte. Tot traseul pe care s-a lucrat la Canal între 1949-1953 este plin de morminte. Malurile sunt pline de osemintele celor peste care s-au surpat astupând cu pământ trupuri secătuite. În localitățile apropiate coloniilor cimitirele au înghițit în gropi comune un număr neștiut de martiri. Alte gropi se află în preajma fostelor lagăre, altele în diverse puncte secundare de lucru. Din păcate, nu există o evidență a deceselor, nici a locurilor de înhumare, numărul celor înghițiți de pământul Dobrogei rămânând neștiut.

Canalul, ca loc de exterminare a deținuților politici, a funcționat până în 1953 când, după moartea lui Stalin, lucrările au fost sistate de regimul comunist. Obiectivul fusese atins. Peste 20 de ani lucrările se reiau, în timpul regimului Ceaușescu. Se lucrează după un cu totul alt proiect și traseu decât cel inițial, se folosește forța de muncă reală, se folosesc mijloace mecanizate, în locul robilor Canalului.

La 26 mai 1984 are loc inaugurarea Canalului Dunăre - Marea Neagră. Ceaușescu se mândrește cu realizarea măreață a regimului, compozitorii și interpreții epocii se grăbesc să creeze și interpreteze șlagăre despre minunata „magistrală albastră”...

Experimentul Canal a transformat traseul dintre Dunăre și Mare într-un uriaș mormânt colectiv al anticomuniștilor români... Astăzi suferința și jertfele Canalului sunt străjuite de mai multe monumente, troițe și cruci - locuri ale memoriei pentru un neam care trebuie să își recapete cât mai repede memoria pierdută în bezna comunismului.

CEZARINA CONDURACHE

Din Temnițele Memoriei

Procesul lui Corneliu Zelea Codreanu

23 mai 1938

Începe procesul lui Corneliu Zelea Codreanu

Noul proces înscenat Căpitanului (care fusese deja condamnat pentru ultragiul în procesul politic intentat de Iorga) se judecă la Consiliul de Război al Corpului II Armată din București. Corneliu Zelea Codreanu este acuzat de "încercare de lovitură de stat, crimă de trădare pentru deținerea și reproducerea în public a unor acte interesând siguranța statului, pentru delictul de uneltire împotriva orânduirii sociale, pentru crimă de răzvrătire și legături cu o organizație din străinătate".

Acuzațiile sunt false, nesustinite de dovezi sau martori ai acuzației. Procesul se judecă rapid și superficial (va dura cu totul 4 zile!), se judecă în ședințe care au loc atât ziua cât și noaptea. Apărarea Căpitanului (condusă magistral de Lizeta Gheorghiu), alcătuită din zeci de avocați (dintre legionarii rămași nearestați), nu are acces la dosarele procesului, nu poate folosi mare parte din martori pentru că aceștia fuseseră internați în mod abuziv de autorități în lagăre, în unele cazuri nu are acces nici în sala de judecată!

Un proces politic cu verdictul stabilit înainte de începerea judecății. Un proces imoral patronat de statul român condus de Regele Carol al II-lea și de Patriarhul Miron Cristea - președintele Consiliului de Miniștri. Un proces care nu numai că nu a convins opinia publică, dar a discreditat statul român și sistemul juridic. Un proces care a pătat conștiința neamului și a Bisericii...

20-23 mai 1938

Avocații principali ai Căpitanului pregătesc procesul...

"Vineri, Sâmbătă și Duminică a trebuit să cercetăm 20 de dosare; ceva nemaipomenit. În trei zile să-ți

poți căuta contraprobe: cărți, ziare, dezbateri parlamentare, foi străine. Să-ți aduni material de-al tău, ordine, circulări, acte împrăștiate, cine știe pe unde. Și aceasta, cu atât mai greu cu cât ai tăi, toți care au lucrat cu tine, sunt arestați sau trimiși în lagăre sau ascunși ca să nu fie prinși. Au alergat săracii băieți, tinerii avocați legionari, ca albinele în aceste trei zile.

Avocații mari au refuzat toți să mă apere, Radu Rosetti, Vasiliu-Cluj, Paul Iliescu, Mora, până și Nelu Ionescu, Petrache Pogonat, Ionel Teodoreanu, de teamă ca să nu fie duși în lagăre. Teamă și lașitate.

De aceea toată admirația mea pentru avocații: Hențescu, Radovici, Paul Iacobescu, Lizeta Gheorghiu, Caracaș, Horia Cosmovici, Zamfirescu, Colfescu-Cluj... și pentru tot acest tineret eroic, care nu s-a plecat în fața nici unei amenințări, care a riscat, care a înfruntat furtuna."

Corneliu Zelea Codreanu, "Însemnări de la Jilava", Editura Evdokimos, 2016

Jurnalul Consiliul de Miniștri din 24 mai 1938

Aplicarea pedepsei cu moartea și pe timp de pace. Pedepsa cu moartea a fost reintrodusă în România de regele Carol II prin Constituția impusă în februarie 1938, după instaurarea dictaturii regale. De la formarea statului modern român (1859) și până la dictatura lui Carol II, în țara noastră nu a mai existat pedeapsa cu moartea.

Constituția carlistă prevedea în capitolul 2, articolul 15 că "Pedepsa cu moartea se aplică în timp de război potrivit codului de justiție militară." Tot acolo se menționau următoarele "Consiliul de Miniștri va putea decide aplicarea dispozițiilor din alineatul precedent și în timp de pace, pentru atentate contra Suveranului, Membriilor Familiei Regale, Șefilor Statelor străine și demnitarilor Statului din mobile în legătură cu exercițiul funcțiilor ce le sunt încredințate, precum și în cazurile de tâlhărie cu omor și asasinat politic."

În data de 24 mai 1938 - în plină desfășurare a procesului Codreanu, Consiliul de Miniștri (întrunit în absența președintelui său Patriarhul Miron Cristea) decide aplicarea pedepsei cu moartea și în timp de pace. Este vorba despre Jurnalul Consiliului de Miniștri nr. 46.645 din 24 mai 1938, care introduce pedeapsa capitală pe timp de pace cu specificația că această prevedere se aplică timp de 1 an.

24 mai 1938

Depoziția martorului Iuliu Maniu în procesul Corneliu Zelea Codreanu

"Nu l-am cunoscut pe dl. Codreanu până nu am făcut pactul de neagresiune. Am urmărit însă cu atenție activitatea și acțiunile d-sale. Am putut constata din partea d-sale sinceritate în acțiune, consecvență și tenacitate, calități care se găsesc atât de rar în viața noastră politică și la conducătorii vieții publice. Pentru aceste motive i-am întins mâna cu încredere și plăcere. Dl. Codreanu ca și mine crede că pentru o viață sănătoasă națională de Stat este absolut necesară respectarea demnității naționale. Dl. Codreanu este de aceeași convingere ca și mine că fără a respecta regulile de corectitudine în viața particulară și publică și fără a ține seamă de morala creștină, nu se poate asigura dănuirea unei națiuni; și că părăsirea acestora ar însemna și pentru poporul nostru ce a însemnat și pentru multe popoare din trecut: distrugere și pieire! Pentru aceasta suntem de acord în tendința de a impune, în viața particulară, socială și publică corectitudinea, onoarea și morala creștină. pe care astăzi - durere - atâți o calcă. De asemenea, suntem de acord că într-un Stat monarhic constituțional contactul între Coroană și Națiune trebuie să fie direct și netulburat de imixiunea factorilor necorespunzători. Voiam să spun că am fost de acord cu dl. Codreanu că trebuie înlăturată camarila. Toate acestea au fost îndemnuri hotărâtoare pentru a face înțelegerea cu dl. Codreanu și îmi pare bine că am făcut-o."

27 mai 1938

În noaptea de 26/27 mai 1938 se dă verdictul în procesul lui Corneliu Zelea Codreanu. Un verdict stabilit de camarilă cu multă vreme înaintea începerii procesului:

Tribunalul Militar al Corpului II Armata îl condamnă pe Căpitan la 10 ani muncă silnică și șase ani degradare civilă, 5000 lei amendă și 2000 lei cheltuieli de judecată pentru: deținere și reproducere în public de acte secrete interesând siguranța statului, uneltire contra ordinii sociale prin legături cu o asociație din străinătate și crimă de răzvrătire prin înarmarea membrilor Mișcării Legionare...

Înaintea pronunțării acestei sentințe incorecte legal și moral, Corneliu Zelea Codreanu a rostit ultimul său cuvânt în fața judecătorilor:

„Aveți în mâinile dumneavoastră nu viața mea, pe care o dau bucuros. Aveți în mâinile dumneavoastră onoarea întregului tineret al neamului românesc. Cred în justiția militară a țării mele. Or, am dovedit cu principii, fapte și martori că nici nu ne-a trecut prin gând, niciodată, să declanșăm un război civil. Dar nu numai atât; nici măcar să facem o tulburare cât de mică, primejdia de la Răsărit pândindu-ne fiecare greșeală, fiecare pas“.

Am încheiat comemorarea, cântând Imnul Legionarilor Căzuți și făcând apoi apelul celor pomeniți, la care, împeună cu ei, am răspuns Prezent! Dumnezeu să-i odihnească în Împărăția Sa Cea Veșnică, iar pe noi să ne miluiască după mare mila Sa.

DINU CONDURACHE

Gheorghe Jimboiu - Un înger în trup

În dimineața zilei de sâmbătă, 13 mai, a avut loc la Vela, în curtea Bisericii cu hramul Sfinții Arhangheli, în fața troiței ridicată acum patru ani, comemorarea lui Gheorghe Jimboiu și a camarazilor: Pr. Alexandru Ghiță (fiu al Băileștiului, preot în Sălcuța), Constantin Boșa (tot din Sălcuța), Pr. Ion Calafeteanu, Ion Iovan, Ștefan Mateescu, Alecu Niță (toți din Vela).

Slujba parastasului a fost oficiată de preotul paroh în prezența câtorva din săteni, a fetelor și a unei nepoate a lui Alecu Niță și a noastră, a celor veniți din Craiova.

După încheierea slujbei de pomenire pentru camarazii trecuți la Tatăl Ceresc și împărțirea pomenilor, au luat cuvântul dl. Fota Alexandru și dl. Pop Augustin, foști deținuți politici și luptători

anticomuniști, întărindu-ne în credința și mărturisirea noastră, iar dl. prof. Rădulescu a accentuat importanța atât a mărturiilor eroilor și martirilor anticomuniști, cât și efortului constant și permanent pentru a face cunoscută lupta și suferința acestora pentru generațiile viitoare.

Au fost distribuite celor prezenți pliante despre viața, credința și martiriul sfântului Gheorghe Jimboiu în prigoana și temnițele comuniste, pentru cinstirea acestui "tânăr curat trupest și sufletește, înzestrat cu o mare blândețe și bunătate [...] un înger în trup..." (cum scria alt mărturisitor de înaltă ținută morală și spirituală care l-a cunoscut - **Dumitru Bordeianu**, în mărturisirea sa scrisă (și tipărită) „*Mărturisiri din mlaștina disperării*”)

Centenarul aparițiilor Fecioarei Maria la Fatima (1917-2017)

În prezența Papei Francisc și a circa un milion de pelerini din Portugalia și din numeroase țări ale lumii, pe data de 13 mai a avut loc la Fatima (130 km nord de Lisabona) celebrarea solemnă a 100 de ani de la aparițiile Fecioarei Maria în această localitate portugheză începând cu data de 13 mai 1917, cele mai cunoscute apariții mariane din secolul XX, cu un impact spiritual imens care a depășit cu mult granițele Portugaliei și chiar ale Bisericii Catolice. Cu această ocazie au fost canonizați deplin doi dintre păstorii vizionari - Francisc și Iacinta, beatificați deja de Papa Ioan Paul al doilea în anul 2000.

Cea mai cunoscută lucrare în limba română referitoare la aparițiile de la Fatima aparține episcopului martir Ioan Suci (mort în închisoarea din Sighet la 27 iunie 1953), publicată în 1943 și reeditată de două ori în perioada imediat următoare. O frumoasă ediție aniversară, cu completările necesare, a apărut anul acesta cu binecuvântarea PSS Virgil Bercea, episcop greco-catolic de Oradea, în îngrijirea părintelui dr. Cristian-Florin Sabău. Acesta ne explică motivația și istoria apariției acestei minunate lucrări.

“Aniversarea a 25 de ani de la aparițiile de la Fatima (1942) a constituit o ocazie pentru pelerinaje și manifestări deosebite la Sanctuarul portughez. De asemenea, cu un an înaintea acestei aniversări, în 1941, Sora Lucia -singura supraviețuitoare dintre cei trei vizionari-, a revelat prima și a doua parte a Secretului pe care i-l încredințase Maica Domnului. Cu siguranță că această dezvăluire, alături de festivitățile comemorative ale sfertului de veac, pe care mai apoi le și descrie, l-au determinat pe PSS Ioan Suci să înceapă redactarea cărții “Fecioara din Fatima”. El a alcătuit-o în 1942, chiar dacă volumul a văzut lumina tiparului abia în anul următor.

Așadar, Episcopul a scris în timpul celui de-al Doilea Război Mondial o carte despre o intervenție a Cerului ce avusese loc în perioada Primului Război. Destinatarii acestei opere erau persoane care, în mod sigur, avuseseră din partea Conflictului mondial numeroase neajunsuri și care, desigur, aveau nevoie de o mare rezervă de speranță. Poate că acesta este primul obiectiv cu care Vlădicul unit a întocmit o prezentare a faptelor din 1917: a sădi speranța care deriva din constatarea că, prin prezența Fecioarei Maria la Fatima în timpul Războiului, Dumnezeu nu uita și nu rămânea departe de durerile și rănilor omenirii. Mai mult, că toată suferința momentului istoric din timpul publicării cărții - fusese prevestită clar de către Maica Domnului, fiind pusă într-o legătură evidentă cu

păcatul și orgoliul omenirii, cu incapacitatea ei de a se orienta spre valori și, în ultimă instanță, spre Dumnezeu.

Trebuie spus că, scriind Fecioara din Fatima, PSS Ioan Suci a lăsat în urma sa o nestemată. Desigur că, pe lângă a sădi un licăr de nădejde, marea intenție a cărții era una spirituală, și anume de a extinde cât mai mult devoțiunea mariană în cadrul Bisericii Române Unite și dincolo de aceasta. Apoi, era una culturală, de informare asupra faptelor minunate săvârșite de Dumnezeu în Portugalia, „sora din cealaltă margine”, așa cum autorul o denumeste. Însă cartea poate fi apreciată și din punct de vedere stilistic și literar: slova Episcopului unit curge într-un mod extraordinar de frumos, îmbrăcând întâmplările în descrieri pitorești, frumoase estetic. Fie că prezintă peisaje naturale sau stări sufletești, Episcopul Suci o face cu multă măiestrie și aduce cititorului crâmpie pe care doar o profundă sensibilitate artistică și poetică le poate releva în acel mod. Dacă pe fiecare pagină a cărții se găsesc mici bijuterii stilistice, autorul dă parca ceea ce are mai bun în rândurile în care descrie minunea solară din 13 octombrie 1917. Din câte știu, este prima relatare în limba română a evenimentelor de la Fatima. Pe lângă acest primat, este remarcabil că vlădicul autor nu propune o simplă traducere a unui text dintr-o altă limbă, ci face o transpunere, îmbracă relatările într-un mod foarte original, „tâlcuindu-le” pe limba sufletului românesc.

Tânărul Episcop de la Oradea era poet, însă nu era un visător naiv. Era pe deplin conștient de gravitatea clipei istorice pe care o trăia; avem mărturii suficiente în acest sens. Însă problematicii istorico-politice, el i-a adus antidotul spiritual: mesajul de la Fatima, pe care a încercat să-l răspândească prin acest volum, pune degetul pe rana păcatului uman („oamenii l-au vătămat prea mult pe Domnul Isus, care este peste măsură de vătămat” - cuvintele Maicii Domnului în apariția din 13 octombrie 1917, înainte de miracolul solar). Pe de altă parte, acest mesaj conținea în apelul său și contracararea, soluția răscumpărătoare din acest rău istoric, extrem de concret.” (pr.dr. Cristian-Florin Sabău)

Oferim cititorilor noștri prefața primei ediții, în care episcopul Suci explica semnificația spirituală a acestui eveniment major, dar și impactul său în contextul istoric european. Pentru autenticitate, au fost păstrate unele aspecte ortografice sau de exprimare, depășite de evoluția actuală a limbii române.

Surăsul lui Dumnezeu

Când trecui mai întâi prin fața castelului Sant-Angelo, vechiul palat al împăratului Roman Adrian, privii îndelung îngerul ce-i încununează creștutul. Statuia de bronz îl înfățișează în momentul când stă să vâre sabia în teacă. Viziune ce te urmărește. Îngerul a înmărmurit cu vârful spadei în gura teacăii. Ce așteaptă de-atâtea veacuri? Dreptatea lui Dumnezeu a biruit Mila? Când Sfântul Grigorie cel Mare și credincioșii romani încercați de ciură peregrinară desculți în ajunuri și rugăciuni spre bisericile Domnului, îngerul își vârâse sabia în teacă și nenorocirea a luat sfârșit.

Dar sabia Îngerului Dreptății de data aceasta nu mai vrea, pare că nu mai vrea să-și odihnească lama tăioasă în buzunarul de metal.

Dumnezeule, sunt încremenit de acea viziune: SPADA NU VREA SĂ INTRE în teacă! Oare acea teacă ce cheamă și reține tăișul sabiei nu sunt rugile și pocăințele noastre, strigătele și suspinele spre tavanurile paradisului? Nu sunt oare lacrimile și rănilor noastre, gemetele și plânsul înfundat al văduvelor, respirația greoaie a agoniilor acceptate și valurile de sânge ce spală mărul sufletelor noas-

tre? Așa este, Doamne, sunt întârziate pocăințele noastre și nici acum frângerea inimii nu se împlinește la ora ce se cuvine. Până ce nu vom cheltui rezervele de plâns penitent, de îndurare pocăită, de umilire preschimbătoare de suflet, până ce rugile noastre nu vor întrece fără de numărul păcatelor, până atunci sabia dreptății nu încape în teacă.

Să oferim sabiei Dreptății teaca pocăinței noastre.

Oare care să fie „părerea” lui Dumnezeu asupra sângeroasei încolțiri între neamuri? Ce cugetă Cerul asupra vârtejului de ură înarmată și vărsătoare de sânge? Ora în care vorbește DREPTATEA să nu aibă o neînsemnată spărtură de popas pentru a rosti un cuvânt și de milă?

Noi credem că Dumnezeu vorbește numai când ne alintă și socotim că tace când pedepsește.

Să credem acum că trecem prin cea mai luminoasă lecție de catehism pe care ne-o dă Providența. Am refuzat să ne spălăm în Sângele lui Isus, ne vom spăla în al nostru. Am tăgăduit Evanghelia Lui, să simțim evanghelia noastră. Ne-am sfiit să urcăm muntele Fericirilor; să înotăm acum în valea lacrimilor.

Istoria vremii de față este cazna Domnului să așeze inima noastră între versurile psalmului: „Dintru adâncuri am strigat către tine, Doamne...” Când durerea ne va preschimba inima în tropare de pocăință, atunci nimic nu a fost spre pagubă. Pentru întoarcerea unei inimi omeneste, Dumnezeu urnește stihiiile universului.

Suntem niște adevărați înfometați după răspunsuri simțite, venite de Sus. Suntem anevoioși la o adevărată schimbare a inimii până ce nu ni se pune în mișcare simțirea.

Istoria arătărilor din Fatima Portugaliei ne mărturisește despre Dumnezeu care consimte să se aplece și să atingă cu degetul creator coardele fâpturii noastre. Și vom tremura, și vom vibra, și vom da sunet fiecare după măsura darului și-a buneivoințe.

Lângă fiecare Via Crucis a oamenilor și-a omenirii Sfânta Fecioară priveghează. Stabat, Ea este dreaptă, monolit de mângâiere și nădejde lângă Cruce. În preajma durerilor se arată, își spune cuvântul, îi dă aripi și revarsă haruri de putere ca să răspundem binecuvântării dăruite: Neprihănită ne întâmpină când lumea urcă a nu știu câta oară Golgota, nereușind să se răstignească CU HRIS-TOS, doar numai de-a stânga Lui!

Ea ni se vâdește ca o adiere molcomitoare a Spiritului Mângâierii, ca un răspuns a mlei dumnezeiești, ca un surăs de nădejde între înfuriatele și îmbrâncitele truții omeneste.

Putem atât de lesne scrie un destin; mai fericit pentru noi, doar să-l scriem cu pana și cu cerneala pe care ne-o îmbie Dumnezeu.

Arătările Sfintei Fecioare Maria de acum 25 ani în Fatima Portugaliei sunt bobi de rouă peste setea noastră de-a ști ce cugetă Dumnezeu despre noi, care este punctul Lui de vedere referitor la socotelile noastre omeneste, care ajung să „boteze” a nu știu câta oară scoarța pământului cu sângele fiilor oamenilor.

Ziua de 13 octombrie [1942] este împlinirea a 25 ani - un sfert de veac - de la ultima arătare a Vergurei la înfundătura „Cova da Iria” din munții Sierra d’Aire. Aceasta fugă a vremii nu-i micșorează actualitatea. Grăirile care coboară din Ceruri nu sunt schimbate și slăbite de vreme. Rămân ca piramidele, mai lămurite pe fondul pustiului vieții

continuare în pag. 12

Flori de aur din Maramureș (36)

Sub acest generic oferim cititorilor întâmplări de viață din istoria recentă a Maramureșului, ca dovezi eroice de credință și iubire creștină. (M. V.)

“Aiud, 1964... O notă aparte în tensiunea ce-o simțeam cu toții o făceau gardienii. Am intuit neliniștea lor; deruta; totul se schimbase și nu se puteau adapta. Uși deschise, plimbarea deținuților pe coridoare, discuții, ieșirea la muncă, întruniri în curte, cinematograf! Li se părea mai incredibil decât nouă. Fără îndoială că, știind mai multe decât noi despre o eliberare în masă a deținuților politici, se întrebau îngrijorați: - ”Dar cu noi ce va fi ?”

Le venea greu să ne considere oameni potențiali, pe noi, bandiții, care până mai ieri stăteam la dispoziția capriciilor lor. Unii - probabil - se gândeau că au dat dovadă de exces de zel care le-ar putea fi reproșat ulterior; ar putea fi trași la răspundere. Era afectată chiar și situația lor materială: nefiind deținuți în închisori, nu mai era nevoie de gardieni, deci, vor rămâne fără un salariu sigur. Ce altceva știau să facă acești oameni? Iată deci că pentru ei viitorul nu era deloc roz.

De-a lungul atâtor ani petrecuți în Aiud, doar doi gardieni s-au dovedit a fi și oameni: Filimon și Alexa. Pentru aceasta - însă - au avut de suferit. Le voi păstra amândurora o amintire frumoasă”.

(Aurel Vișovan, *Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?*)

România și sfârșitul Europei (2)

Cunoscuta lucrare memorialistică a prințului Mihail Sturdza (1886-1980), diplomat de prestigiu și ministru de externe al României, atât în perioada Statului Național - Legionar (1940 - 1941), cât și a Guvernului Național de la Viena (1944 -1945) constituie un izvor documentar de excepție, autorul fiind, prin succesivele poziții ocupate, un martor privilegiat al evenimentelor fierbinți care au dus la cataclismul celui de-al doilea război mondial și la înrobirea bolșevică a jumătății estice a continentului nostru, inclusiv a României. Contrar opiniei curente - conform căreia România n-a fost decât un pion în jocul marilor puteri -, autorul demonstrează cu argumente puternice că deciziile greșite de la București au avut o influență majoră asupra cursului negativ al evenimentelor la scară europeană.

Trebuie reamintit modul cum Puterile Anonime au pricinuit (1919-1920) înfrângerea Forțelor Naționale Rusești în fața bolșevicilor, precum și eforturile ce le-au făcut pentru a perpetua în Ungaria regimul comunist al lui Bela Kuhn, tot atât de bestial și dement ca și cel al lui Lenin în Rusia. (p.59)

Folosindu-se de surse de informații de primă mână, cum ar fi documentele ambasadorului francez la Moscova, Noullens, dar și lucrările interbelice ale lui Winston Churchill, Mihail Sturdza deschide un subiect foarte dureros prin consecințele dezastuoase resimțite până azi - responsabilitatea Puterilor Occidentale: SUA, Franța și Anglia în instaurarea comunismului în Rusia. Controlați sau cel puțin influențați de masonerie. cei 3 lideri învingători ai primului război mondial: Wilson, Clemenceau și Lloyd George au abandonat forțele legitime ale Rusiei (cu care fuseseră aliați în timpul războiului), lăsând țara pradă teroarei comuniștilor conduși de Lenin (care de fapt trădaseră Antanta, făcând pace separată cu Germania, care i-a și susținut să ajungă la putere prin lovitura de stat din octombrie 1917), contribuind astfel la nașterea monstrului politic numit Uniunea Sovietică și reducerea la sclavie, în etape succesive, a unei importante părți din omenire.

Aventura comunistă din Ungaria a eșuat rapid (1919) prin intervenția armatei române, dar manevrele unor cercuri occidentale de a salva regimul lui Bela Kuhn anunțau deja duplicitatea

politicii anglo-franceze (și ulterior americane), în toată perioada interbelică. Susținerea pentru Uniunea Sovietică, mascată o vreme, va deveni o prioritate a politicii externe occidentale până după al doilea război mondial.

CENTENARUL APARIȚIILOR FECIOAREI MARIA LA FATIMA (1917-2017)

noastre nestatornice și chinuite.

În 1917, când avură loc cele șase arătări, Europa, ca acum, se găsea în al patrulea an de crâncenă măcinare sângeroasă.

Cu 25-27 zile înaintea primei arătări, 13 mai, adică prin 16 aprilie 1917, sosiră la Petrograd Lenin și Troțki, așezându-se în fruntea revoluției bolșevice. În 7 noiembrie a aceleiași an biruia revoluția, cu 25-27 zile după cea din urmă arătare din 13 octombrie.

La aniversarea acestor 25 ani de la apariția Maicii lui Dumnezeu, se desfășoară cea mai uriașă încordare pentru nimicirea Statului bolșevic. Această luptă nu este spre conversiune, ci spre exterminare. Fecioara Sfântă a vorbit despre Rusia în arătările din Fatima. Ea a indicat și armele care vor întoarce Rusia la viața credinței.

În aceeași zi de 13 mai 1917, aproape la aceeași oră, avu loc în Roma, sfințirea întru Episcop a aceleia care avea să ajungă Papa Pius al XII-lea.

Trei coincidențe care, poate, ne sunt revelatoare: Sfânta Fecioară-Papa-Bolșevismul.

În această zi tomnatică, a 25-a aniversare a ultimei arătări -13 octombrie 1917-, am așternut la

picioarele Înduratei, dorința ce-mi tremură în inimă de-a vedea fiii neamului nostru biciuind moliciunea credinței lor și drepti, ca un singur penitent întârziat în valea plânsului, să-și depene viața în aceasta minunată poveste de har și jertfă, nu cumva sobri cavaleri ai Apocalipsului să guste cu copita cailor vârtoșia păcătoasă a cerbiciei inimii noastre împerecheate cu noaptea.

Martori noi înșine, cu multă emoție, la valurile de credincioși ce seamănă în lungul șirag al drumurilor; când prăfuite, când noroioase, rugile lor pe boabele de rozar și risipesc în vânturi, spre clopotnițe și umile troițe de la răscruci, cântecele mariane, nu putem să tăgăduim stăruința unei simțiri fierbinți creștine care ne silește inima și pașii spre mănăstirile și bisericile închinare Preasfintei Fecioare Maria.

Sfinte lăcașuri a Vergurei din Ceruri, câte taine nu cunosc ungherele tale adumbrate! Câte clopote de mângâiere nu fac să răsune în inimile noastre pământeste suspinele înălțate în ele spre Tine! Că Te arăți aici, că Te arăți aiurea, prezența Ta este lângă fiecare suflet frânt, mâinile tale alintă ce-i zdrobit în noi și pe brațele-Ți nevăzute este legănat fiecare răstignit.

Este dorul meu ca aceste câteva pagini, scrise la un sfert de veac de la arătările Ei în Fatima Portugaliei, să aducă sufletelor noastre o adiere răcoritoare de supranatural, un avânt hotărât spre rugă și jertfă, o îndreptare a gândurilor asupra multor

trebi omeneste și, în sfârșit, voința stăruitoare de-a apuca și noi cărja pelerină spre Bisericile, unde Fecioara din Nazaret binecuvântează încă, cu Fiul Ei, truditele noastre vieți fără merinde, Ea care este neîntreruptul surâs dulce al Milei lui Dumnezeu în nebuna văpaie în care se irosește viața omenirii.

13 X 1917 - 13 X 1942 , 25 ani de la arătările Sfintei Fecioare

† IOAN SUCIU , Episcop auxiliar

[Nota ediției 2017.]

Ani de-a rândul, s-a păstrat la Fatima originalul icoanei Maicii Domnului de la Kazan, poate cea mai îndrăgită icoană a poporului rus din timpul Evului Mediu târziu și protectoarea declarată a Rusiei în sec. XVII. După instaurarea comunismului în Rusia, icoana a ajuns în Occident și, după numeroase deplasări, a ajuns la Fatima. A fost păstrată în capela greco-catolică a Casei „Domus Pacis” din Fatima. Pe 28 august 2004, icoana a fost retrocedată de către Papa Ioan Paul al II-lea patriarhului ortodox rus Alexei, ca urare de bune auspicii pentru dialogul dintre Biserica Catolică și cea Ortodoxă. (pr.dr. Cristian-Florin Sabău)

**pagină realizată de
Preot prof. MARIUS VIȘOVAN**

La Division Azul (2)

“¡RUSIA ES CULPABLE!”

Despre Divizia de voluntari spanioli, cunoscută sub numele de “Divizia albastră”, care a luptat împotriva comunismului pe “Frontul din Răsărit”, se știe foarte puțin la noi în țară. Niciodată nu ne-am imaginat că în această epocă fundamentală a secolului XX au existat zeci de mii de tineri voluntari cărora noi, poporul român, le datorăm recunoștința noastră pentru generozitatea cu care au stropit cu sângele lor nobil și pur întinderile înghețate ale Rusiei, luptând cu eroism până la ultima suflare, în încercarea de a zdrobi definitiv acest monstru al umanității care este comunismul și a cărui operă criminală începuse deja în Europa.

Poporul spaniol a fost profund însângerat de un război fratricid, la a cărui origine i-au stat, alimentându-l cu crimele lor, măcelarii lui Stalin, sub privirile binevoitoare ale capitalismului internaționalist, care trasaseră o linie de alianță de la Washington la Moscova, trecând prin Geneva, prin Consiliul Societății Națiunilor, unde au inventat acea formulă genială de “No Intervencion”. Decizia de a nu interveni se luase după ce Brigăzile Internaționale își descărcău vapoarele lor cu armament și muniție în porturile Spaniei roșii, iar tancurile și carele de război circulau pe șoselele ei.

Dimensiunea ororilor comunismului în Spania a făcut ca tot tineretul să se ridice ca electrizat în momentul în care Germania rupea pactul de neagresiune cu URSS, declarându-i război, cerând guvernului să i se permită să meargă la luptă alături de puterile Axei. Zeci de mii de spanioli pierduseră un frate, o rudă sau un camarad în teribilele represii de care se făceau vinovate forțele Frontului Popular, în sânul căruia partidul comunist câștigase tot mai mulți protagoniști, în detrimentul celor care-l dețineră la începutul războiului spaniol, al anarhiștilor și socialiștilor.

Tot mai multe episoade ieșeau la iveală, arătând cruzimea acestor fii ai Satanei, încât dorința de a lupta împotriva lor creștea în fiecare zi, dublată de convingerea că mașinăria germană de război va învinge. Modul în care îngenuncheară de curând o putere ca Franța, în doar câteva săptămâni, spulberase îndoielile celor care credeau la început că “Inepuizabilul va învinge invincibilul”. Tumultul iscat de această știre în holul Universității Centrale din Madrid, în acel sfârșit de iunie ‘41, i-a scos pe studenții ce-și lăsară cărțile în aule, înspre Calle Alcalá și pe măsură ce avansau, li se alătura tot mai multă lume. În balconul sediului mișcării falangiste, aflat în această stradă emblematică a Madridului, Serrano Suñer, ministru de externe în acel moment, lansa faimosul discurs, care se va converti în lozincă a celor zile: “RUSIA ES CULPABLE!” (Rusia e vinovată).

S-a decis formarea unei unități de voluntari comandată și organizată de către cadre militare ale armatei. Aceasta fiind o formulă de compromis cu care se evita implicarea de manieră oficială a Spaniei în al doilea război mondial. Începând cu 27 iunie 1941 se deschid în sediile provinciale ale Falangei și armatei, centre de recrutare care sunt luate cu asalt. În Madrid contingentul se completează în doar câteva ore, mulți tineri fiind nevoiți să ia drumul provinciei sau să apeleze la rude și prieteni sus-puși pentru a se putea înrola. Pe data de 2 iulie recrutarea ia sfârșit. Se depășise de trei ori numărul de voluntari necesari pentru alcătuirea unei divizii. Bărbați de pe întreg teritoriul Spaniei, din toate clasele sociale și de toate condițiile, și-au părăsit familiile, negoțurile, catedrele, cabinetele; își lăsară în urmă țara zbatându-se în condiții grele, după un război care o secătuisese, conștienți că urma să se decidă soarta întregii Europe și că acum, mai mult ca oricând, era nevoie de ei.

José Cano scria în revista catolică “Signo”, din iulie

1941: “La luptă împotriva Rusiei pornesc voluntarii!... Și în ritmurile refrenului mășăluiesc spre centrele de recrutare: Vitoria, Burgos, Zaragoza... Ținuta voluntarului este acum o uniformă glorioasă: pantalon până, cămașă albastră cu gulerul scos peste veston și beretă roșie. Și în afara îmbrăcăminții militare, însemnele Victoriei, armele Credinței: pe piepturile arse de soare strălucesc crucifixe și medalii cu imaginea Patroanei poporului- Pilar și Covadonga. Mii și mii au fost așezate pe piepturile lor de mâini rugătoare de femei spaniole. Și în raniță, Cartea Evangheliilor și Rozarul. Fervoarea religioasă, seva creatoare a națiunii a fost clocotul puternic din toate marile acțiuni ale Spaniei.”

Între acești voluntari s-a aflat un număr foarte mare de cadre din Falangă și se poate spune că studenții falangiști din SEU (Sindicatul Universitar Spaniol) s-au înrolat în masă. De altfel, numărul mare de falangiști va da caracterul albastru și numele diviziei - La Division Azul - sub care toată lumea o va cunoaște.

Cum divizia avea să fie integrată în Heer (Armata germană de uscat), structura ei va fi a unei divizii germane de infanterie. În acest caz, o unitate mult mai puternică în număr de oameni și mai ales în putere de foc și versatilitate. S-a căzut de acord ca toate gradele peste cel de căpitan să provină din armată. Divizia Albastră număra aproape 19 000 de oameni, organizată (la plecarea din Germania) astfel: trei regimente (262, 263, 269) a câte trei batalioane de pușcași, fiecare; un regiment de artilerie divizionară (250).

Fiecare batalion dispunea de trei companii de puști și o a patra de arme de sprijin, formată din patru secțiuni; trei, de mitraliere și una, de mortiere. Pe lângă batalioane, fiecare regiment conta cu încă trei companii (de tunuri, antitanc și de comandă) precum trei secțiuni (de transmisiuni, de geniști de asalt și de cicliști pentru recunoaștere). Regimentul de artilerie (250) era format de patru grupuri: trei echipate cu obuze de 105 mm și unul de 150 mm; un batalion de rezervă; un grup de explorare, un grup antitanc, un batalion de geniști, un grup de transmisiuni, un grup de sanitari, un grup de transport și un grup de inten-dență. Exista și o companie veterinară, o secție de jandarmerie (poliție militară) și o ștafetă poștală militară. La toate acestea se adăuga personalul cartierului general al diviziei.

Pentru alegerea generalului care urma să aibă comanda diviziei s-au vehiculat mai multe nume. Trei sunau peste toate: Yagüe, Asensio Cabanillas și Muñoz Grandes, acesta din urmă fiind ales pentru caracterul său echilibrat și respectul pe care-l emana între falangiști și pentru că conta cu sprijinul lui Franco. Biografia Gen. Muñoz Grandes permite rememorarea celor mai pasionante și polemice momente ale istoriei spaniole din secolului XX, cum au fost Războiul din Africa, căderea monarhiei lui Alfonso XIII, proclamarea celei de-a doua republici și Cruciada de Eliberare. Și-a început cariera militară în unități combatante în Protectoratul Spaniol din Africa, unde și-a format un caracter foarte dur, spartan, datorită faptului că petrecea opt, nouă sau zece luni pe front. La întoarcere în Spania creează faimoasa unitate numită “Garda de asalt”. Este bănuțat a fi unul dintre ofițerii potențial revoltați, datorită apartenenței sale la Uniunea Militară Spaniolă și este din nou trimis în Africa. Din Protectorat se alătură acelei Spanii ce nu dorea să moară, împotriva criminalului guvern republican. În mod curios, când izbucnește revolta națională se află în Madrid. Se ascunde, dar în cele din urmă este prins. Reușește să scape cu puțin înainte de a fi împușcat. Din nou în armata națională, încheie războiul ca General de brigadă, luând apoi sub comanda sa unitățile staționate în jurul Gibraltarului și ocupă

funcția de Secretar General al Falangei. Era foarte respectat și iubit de către falangiști. Avea un stil propriu, foarte marțial, auster, apropiat trupei, cariera sa, cum am spus mai sus, realizându-se pe front. Nouă rani primite în luptă îi împodobeau corpul.

Franco a optat pentru el, având și sprijinul Ministrului Armatei, Gen. Varela. Începând cu 3 iulie, voluntarii s-au concentrat în cazarmile repartizate pe tot teritoriul Spaniei. Primul tren pleacă spre Germania prin Irun, în 14 iulie 1945. Pe unde trec prin Franța, convoaiele feroviare au parte de o primire rece, pe alocuri chiar ostilă. Ajunși în Germania însă, sunt întâmpinați cu căldură și recunoștință. Gările erau împodobite cu drapele spaniole, flori și pancarte de bun venit în limba spaniolă. Destinația voluntarilor spanioli era Centrul de instrucție Grafenwöhr, în Bavaria. Toate convoaiele ajung pe la jumătatea lunii iulie, iar pe 23 iulie efectivele diviziei erau complete. Perioada de instrucție în Heer era de trei luni. Când Muñoz Grandes și ofițerii săi află acest lucru se revoltă. Știrile despre avansarea rapidă a frontului în Rusia și succesele pe care le reputa armata germană cu aliații săi, îi făcea pe spanioli să se teamă că dacă vor sta în Grafenwöhr 90 de zile pentru a se pregăti de război, acesta se va încheia înainte ca ei să apuce să intre în luptă. Adevărul este că în acele zile aproape toți experții, inclusiv analiștii militari din țări ostile Germaniei, ca Marea Britanie sau SUA, emiteau informații care anunțau colapsul iminent al URSS.

Muñoz Grandez argumenta cu astuție în fața germanilor că oamenii săi nu aveau nevoie de trei luni de pregătire, deoarece aproape toți erau veterani ai Războiului Civil, cu o bogată experiență în luptă, ceea ce nu era într-un totu adevărat. Dacă majoritatea ofițerilor și subofițerilor erau combatanți ai războiului spaniol, despre trupă nu se putea afirma același lucru. În orice caz, subtilitatea a funcționat și Divizia Albastră a rămas să se instruiască numai o lună. În 31 iulie are loc depunerea jurământului prezidată de Generalul Fromm, Comandantul Armatei din rezervă. Divizionarii au jurat loialitate Fuhrerului, Adolf Hitler, în lupta împotriva comunismului. Era o formulă de compromis prin care se evita angajarea Spaniei în războiul mondial și care excludea un conflict cu Imperiul Britanic. “Jurați în fața lui Dumnezeu și pe onoarea voastră de spanioli, absolută ascultare Comandantului Suprem al Armatei germane Adolf Hitler, în lupta împotriva comunismului să luptați ca viteji soldați, dispuși în orice moment să vă sacrificați viețile în împlinirea acestui jurământ? Soldații Spaniei, cu brațul întins în salutul falangist, strigară: Da, jurăm! Strigătul răsună în întinderea și desimea pădurii. Când se făcu liniște soarele răzbi din spatele norilor.” (Gerald R. Klinfeld).

CĂLIN GABOR

Bibliografie: Breve historia de La Division Azul- Jorge Alvarez Garcia-Bernardo Division 250 El último Tercio español- La isla del Guripa- Manuel Maqueda Lorenzo La Division Azul en la revista ASPA

Manu - O familie care nu s-a dat bătută

Interviu cu Șerban Manu, fiul lui George Manu

Inginerul Șerban Manu (79 de ani) povestește despre puținele întâlniri cu George Manu, tatăl lui. Își aduce aminte și de neliniștile financiare ale familiei, de hotărârile legate de carieră și de plecarea în Franța în 1982. Acum locuiește în București și se mai gândește câteodată la vremuri de demult.

„Weekend Adevărul“: În copilărie, ați simțit că ați petrecut suficient timp cu George Manu, tatăl dumneavoastră?

Șerban Manu: N-am petrecut suficient timp, pentru că tatăl meu, cât eram copil, n-a stat cu mine. În aprilie '44, când a fost primul bombardament, părinții au hotărât că trebuie să dispar din București, pentru că nu e cazul să îmi cadă o bombă în cap. Și m-au trimis cu bunica mea la Strejești de Drăgășani, la fosta moșie a lui Stroe Buzescu (n.r. – stolnic în timpul domniei lui Mihai Viteazu), unde am stat până în '48. Primele patru clase le-am făcut la țară. Tata a venit în intervalul ăsta de două ori: o dată, două săptămâni, și altă dată, cam tot atât. Deja începuse să se ascundă și a venit ca să i se piardă urma.

Cum îl considerați atunci?

Era peste media obișnuită a oamenilor cu care aveam eu de-a face. M-a învățat și astronomie. M-a învățat stelele de prima mărime, pe care le știu și acum. Sunt 21 la număr. Ieșeam în fiecare seară, mi le arăta pe cer, mi le spunea și a doua zi mă întreba: „Acolo ce e?”. Cred că aveam între 7 și 9 ani. Ultima dată ne-am întâlnit în București, în '48, cu o lună sau două înainte să-l aresteze, când mi-a transmis vorbă prin mama că ar vrea să mă vadă. Aveam 11 ani deja și țin minte că am mâncat împreună o prăjitură la o cofetărie care era unde e acum hotelul Sheraton. Și mi-a dat a înțelege că probabil nu o să ne mai vedem o perioadă. El credea că pleacă din țară, dar de fapt a ajuns la pușcărie.

„Ajunge un sacrificiu în familie“

Când ați început să vorbiți cu mama dumneavoastră despre George Manu?

În momentul în care au văzut ce se întâmplă, ca să mă ferească pe mine, au făcut ce a făcut multă lume care a fost în aceeași situație: au divorțat. Mama mi-a spus și, de atunci, am început să aflu cam cum și ce trebuia să mint ca să nu mă dea afară din școli. Spuneam că tata a părăsit domiciliul conjugal și că habar n-am unde e. După ce l-au arestat, n-a mai fost nicio posibilitate de a-l contacta sau de a-i trimite un pachet. Pe la 15 ani, știu că mi-a spus mama: „Dragă, vrea cineva să te vadă. A fost în pușcărie cu tatăl tău“. Nu știu cum îl cheamă, pentru că nu mi-a spus; probabil îi era frică. Mi-a zis: „Șerbane, să știi un singur lucru – tatăl tău mi-a spus că ajunge un sacrificiu în familie și să nu te apuci să faci tâmpenii, să începi și tu să faci pe anticomunistul, că n-are niciun sens. Situația din România e de așa natură, încât, în câteva zeci de ani, nu se schimbă nimic“.

La acea vârstă ce înțelegeați despre contextul

politic din țară?

Începusem să înțeleg multe, pentru că am avut probleme cu locuința și cu pământul. Știam că din niște oameni înstăriți ajunseserăm niște cvasi-muritori de foame.

Cum vă întrețineți?

Nu prea ne întrețineam: bunica mea era bătrână și mai aveam un frate mai mare pe care l-au dat afară din facultate și și-a făcut rost de un serviciu din care abia se ținea pe el. Iar mama a fost normatoare, începând din '48, cam zece ani, și am trăit din salariul ei de mizerie și din ce am mai vândut din ce aveam prin casă. Pe mama au și arestat-o două luni; nu se știe de ce.

O gamelă și o linguriță uzată

Cum ați aflat că a murit tatăl dumneavoastră?

Când aveam 23 sau 24 de ani, a venit o hârtie de la Miliție care zicea: „Probleme care vă privesc“. M-am dus la secție și am dat peste un plutonier: „V-am chemat să vă spunem că tatăl dumneavoastră a decedat“. Mi-au adus o chestie de rafie în care erau o gamelă, o linguriță uzată și o pătură. Atunci am plâns ultima dată.

Ați încercat atunci să aflați mai multe despre ce s-a întâmplat cu George Manu?

Da, dar era imposibil. Singurul lucru pe care îl aveam și îl mai am și acum în Franța e un fel de dare de seamă asupra procesului, editată de statul român. E trișată – nici măcar acolo n-au spus ce a spus fiecare. Sunt aranjate răspunsurile. De exemplu, ultimele lui cuvinte au fost: „N-am de ce să mă apăr, scopul meu a fost să distrug sistemul comunist. Îmi pare rău că n-am reușit“. Și în respectiva carte scrie: „Îmi cunosc responsabilitățile, aștept hotărârea dumneavoastră“. În capul lui nu era extrema dreaptă, ci avea nevoie de două lucruri: de oameni care să creadă în Dumnezeu și de oameni care să fie curați. Cum venise din Franța, unde erau câteva mișcări asemănătoare, a crezut că aici era tot așa. Dar românii, în loc să-și vadă de treburile lor, se omorau între ei.

De unde știți care au fost de fapt cuvintele lui?

De la cei care au fost cu el în proces: avocații și co-inculpații lui care au ieșit, dintre cei care nu au murit.

Credința lui George Manu

Când ați aflat despre studiul „În spatele Cortinei de Fier“, scris de tatăl dumneavoastră?

Claudiu Secașiu mi-a spus. Cred că prin 1999 sau 2000. El fiind istoric, când a dat peste această carte, a muncit să mă găsească și mi-a zis că există, dar nu în dosarul juridic, ci în dosarul de cercetare. Fiind probă în proces, trebuia să rămână în arhiva procesului.

L-ați judecat vreodată pe George Manu pentru aderarea la Mișcarea Legionară?

Nu, pe tata nu pot să-l judec. Lumea spune că mi-a făcut rău – e un fel de a vedea lucrurile, dar e un tip de prea mare superioritate ca să-mi permit să-l judec. Dacă a fost legionar, a fost pentru că așa a considerat el atunci. Știu că a protestat când l-au omorât legionarii pe Iorga. În capul lui nu era extrema dreaptă, ci avea nevoie de două lucruri: de oameni care să creadă în Dumnezeu și de oameni care să fie curați. Cum venise din Franța, unde erau câteva mișcări asemănătoare, a crezut că aici era tot așa. Dar românii, în loc să-și vadă de treburile lor, se omorau între ei.

De unde știți cum gândea tatăl dumneavoastră?

Am vorbit cu mama și am vorbit foarte mult și cu cei cu care a fost el în pușcărie. Eu n-aș fi crezut nicio dată că un tip de rigoarea științifică a lui taică-miu era un mare credincios.

Puteți să-mi spuneți despre George Manu ceva ce nu se găsește în cărți?

Era de o constanță în starea de spirit! Nu era prost dispus, nu era ursuz. Avea defecte mari, nu de caracter, ci de fire. Dacă avea ceva de zis, și-o zicea. Și nu întotdeauna drăguț. La începutul copilăriei lui a avut grijă de el generalul, un om foarte rigid, iar tata era și el de o rectitudine morală care din când în când jena. Dar nu ar fi jignit pe cineva pentru nimic în lume. La un moment dat, rușii au vrut să-l scoată din închisoare să lucreze pentru ei, să-l bage într-un post unde să-și facă meseria. Dar a refuzat.

Ați avut probleme la școală din cauza „originii nesănătoase“?

La școală, mai puțin. Nu m-au făcut utecist, dar pionier am fost. După ce am terminat școala, pentru că nu prea aveam mare aplicare spre științele exacte, voiam să fac critică literară sau critică de teatru. Cum eram inconștient, nu-mi dădeam seama că ajungeam într-o zonă politică și că nu aveam ce să caut acolo. Într-o zi, mama, care nu se băgase în problemele mele de școală, pentru că eram un elev bun și nu fusese nevoie, mi-a spus: „Du-te la adresa asta“. Pe Strada Dionisie Lupu stăteau Radu Țițeica și Gabriela Țițeica, doi dintre cei trei copii ai marelui matematician Gheorghe Țițeica, care erau amândoi foarte buni prieteni cu tata. Radu fusese coleg de doctorat cu el la Paris. M-au întrebat ce vreau să fac și mi-au spus: „Nici nu te gândești la treaba asta, noi să știi că ne-am obligat față de tatăl tău să facem din tine om, așa că singura soluție este să intri la facultatea unde suntem noi șefi de catedră“. Mi-au garantat că la materiile lor o să am nota pe care o merit și că o să încerce să vorbească cu rectorul să nu mă trântescă pe dosar. Am făcut Institutul de Mine, care era un fel de anexă a Politehnicii. Rectorul Petrușian era un mare om, numai că secretarul B.O.B. pe Institut era domnul Cornel Burtică, care, când a auzit, a luat foc și a zis că sunt copilul unui criminal legionar. Nu știu cum l-a convins să mă lase în pace. Dar în anul III s-a desființat Institutul din București, pentru că Gheorghiu-Dej a decis că trebuie mutat la Petroșani, unde mai era unul. Le-a unificat și ultimii trei ani i-am făcut acolo. Nu s-a întâmplat nimic până când măsurile care s-au luat împotriva studenților români care erau contra invaziei rusești din Ungaria, au ajuns la Petroșani. Când eu îmi depusesem deja lucrarea de diplomă și eram în perioada de susținere a examenului de stat, rectorul era la Moscova, iar prorectorul a primit ordin să mă dea afară. Pe mine și pe încă vreo doi. Între timp s-a întors rectorul, dar n-a semnat nimic. La examen, în schimb, m-au părțit cu două puncte și mi-au dat 8. Atunci era o listă a studenților în ordinea mediilor și o listă cu diversele departamente economice din țară și fiecare își lua ce loc îi convenea. Nu am prins Bucureștiul, pentru că nota 8 mi-a stricat media, dar am prins Trustul Minier Muntenia, unde am stat doi ani. După aceea, am lucrat 20 de ani în București, până am plecat în Franța, în 1982.

Înstrăinarea

Nu v-ați gândit să plecați înainte de 1980?

M-am gândit, dar nu aveam motive să plec. Eram oarecum prost văzut de partea politică, dar cu absolut toți colegii eram în cele mai bune relații. De exemplu, am ocupat prin delegație niște funcții pe care nu aveam voie să le ocup, pentru că nu eram membru de partid. Am plecat după aceea în Franța, pentru că îl aveam acolo pe unchiul meu, fratele mamei. El lucra la Oficiul de migrație și mi-a facilitat oarecum intrarea. Am fost și fotografiat pe stradă, pentru că aveam relații cu străinii. Cine erau străinii? Un coleg de-al meu de serviciu care era grec și unul care era evreu. Nu am înțeles niciodată cum a funcționat sistemul Securității. Cred că printre ei erau doar câțiva oameni foarte bine dotați.

A durat mult până ați ieșit din România?

continuare în pag. 15

Bihorencele (Liceeni în închisori)

Într-o zi, pe la sfârșitul lunii Mai a anului 1949, tot grupul de 18 inși având vârstele cuprinse între 15-25 de ani, care petrecuserăm între August-Septembrie 1948 și data de care vorbesc, în ilustra închisoare – mai târziu – din dragul nostru Sighet, am fost îmbarcați într-un camion deschis, cu doi tinerei în uniforme nou-nouțe ale trupelor de securitate, garnisiți cu pistoale mitralieră model sovietic în chip de escortă și cu șeful lor, un gradat, probabil subofițer după vechile norme, care, după ce ne-a avertizat asupra consecințelor drastice ale unei eventuale tentative de evadare, a luat loc în cabină alături de șofer și... drum bun!

Ne-a plăcut, burnița caldă nu ne deranja și eram... afară. Băieții din escortă au fost amabili, ne-au tratat cu bomboane și țigări, regimul de detenție deși foarte dur – mai ales în ce privește hrana – nu era atât de sălbatic, cum aveam să-l cunoaștem nu peste multă vreme. Acum, ne simțeam bine și am cântat tot drumul, cu învoirea escortei. (Excepție, când traversam localități). Am ajuns la Satu Mare și am fost „cazați” la parterul închisorii, identică cu cea de la Sighet, doar că avea un etaj mai mult și proporțional extinsă.

Dimineață, niște oșeni zdraveni și bine marcați cu cicatrice – semn de onoare și bărbăție în zona de unde proveneau – ne-au „servit” terciul cel de toate diminețile și aproape imediat după ce l-am „consumat” – nu dura mult! – am fost scoși și încolonați afară, după un alt grup de tineri și adolescenți. Primul din cele multe care vor urma în timp și escortați cum se cuvine, direcția gară. Am defilat astfel în lungul – sau latul? – orașului pe care-l vedeam prima oară, după care am făcut cunoștință cu pușcări pe roți, duba-tren. În **salon**, încăperea cea mai spațioasă, unde am fost introduși cu toții, am făcut cunoștință cu noii noștri prieteni: grupul de elevi de la „**Sincal**” din Baia Mare și grupul de studenți-subingineri mineri și chimiști din aceeași localitate.

În sfârșit, garnitura de personal, în coada căreia am fost atașați, a luat-o din loc și după găurile prin care treceam – vedeam prin rețeaua deasă de sârmă de oțel împletită de la ferestre numele garilor – am dedus că nu mergeam direct la Cluj, ci spre Oradea. Unde am fost garați – după protocol – pe o linie moartă, până au venit noile efective. Era tot un grup

de elevi și câteva – 10-12? – eleve, care au fost înghesuite în minusculele celule (mai degrabă carcer) zărite de noi cam pe fugă, când ne-am îmbarcat la Satu Mare. Băieții au fost introduși cu noi, în „salon” și repede am făcut cunoștință, cum se întâmplă între adolescenți. Ei ne-au lămurit că vocile feminine recepționate de noi, erau **colegele** lor, tot normaliste, lăsându-ne cam... Cum? Așadar aveau și fete? Ei bine, aveau! Bravo lor! Și așa, cu una, cu alta, acum timpul trecea repede, toți vorbeam și ne cunoașteam între noi. Am ajuns la Cluj și am traversat orașul între sentinele, spre mirarea celor de pe trotuare: nu se mirau de convoaiul de deținuți, devenise ceva obișnuit, ci de fragilitatea vârstei. Unii mai purtam șepcile de uniformă și chiar ecusoanele uitate pe mâneci.

Am fost „cazați” într-o cameră mai măricică – cam cât trei celule alăturate, 61 de persoane, (dacă nu mă păcălește memoria) în imediata vecinătate a nelipsitei **neagra** din toate închisorile tip „**Maria Tereza**”, aflate în Transilvania și Bucovina. Atunci ne-am lovit prima oară de dificila problemă a aglomerării spațiului de locuit. Paturi nu existau – parcă nu ar fi fost încă inventate –, noroc că dușumeaua era din scândură și s-a purces repede la repartizarea spațiului pe cap de locuitor. Nu intru în amănunte, se poate imagina. S-a organizat serviciul de cameră care consta în principal din căratul tinetelor, ustensile nelipsite din orice încăpere, mică sau mai puțin mică. Atunci când eram scoși la program într-un WC, dotat și cu un robinet, programul se făcea pe fugă, era multă lume și se aglomera din ce în ce: agregatele securității funcționau la turaj maximă, spre gloria Partidului. Unic! Aglomerația era mare, aerul puțin. Norocul nostru – pe care atunci nici nu-l știam – era că încă nu se inventaseră „cercevelele” care, mai târziu, amplificau mizeria. Cele două geamuri erau permanente deschise și aveam în perspectivă imaginea grupurilor statuare de pe Opera din Cluj. Ceea ce ne doream era să se consume procesul, să ne luăm sentințele și... om mai vedea. Dar până atunci, timpul trebuia umplut și, deja experimentați – întrucâtva – am purces la studii – care cu cine și ce apuca –, ne-am descoperit vocații, s-au încropit coruri și s-au montat spectacole. Totul cu minimum de intensitate, nu voiam să provocăm, dar suspectam că și gardienilor care trăgeau cu urechea pe la ușa noastră, le cam plăcea.

Căldura copleșea natura și îmbăcsea pușcări. Spațiul parcă se micșora, duhurile și ploșnițele se amplificau proporțional, chinându-ne, mai ales noaptea, când se parașutau de pe tavan pe pieile noastre expuse, lăsându-și urmele, mâncărimile și duhoarea. Doamne, că urât puțeau! Foamea se amplifică și ea, legătura fragilă cu familiile era ruptă, căci nu știu ce regulament preciza că nu se poate, până după proces! Și aceste regulamente încă erau blânde față de ce a venit mai apoi, dar atunci nu știam aceasta și bine că nu am știut.

Doar buna dispoziție rezista și ne ajuta să rezistăm, încercând cu mijloacele noastre rudimentare să diminuăm monotonia programului carceral.

Într-o celulă de trei persoane – în principiu – sălășluiau prin grația autorităților de stat, cele 12 **normaliste din Bihor**. Care s-au dovedit a fi de calitate, demne și curajoase, ceea ce ne-a făcut vinovați și

de nițică invidie, deoarece au intrat imediat în conflict deschis cu administrația, cu aplomb și neînfricare. Și la ele, ca și la noi, mobilier **zero**. Când erau scoase la program, sfidau regulile, trecând pe la ușa noastră – care era situată invers față de direcția pe care trebuiau să meargă –, conversând pe fugă cu **băieții lor**, pe care-i încurajau. Ceea ce ne dădea nouă, invidioșilor, prilejul de a-i lua peste picior, precum că de aceea și-au **făcut rost** de fete, ca să aibă cine să-i încurajeze!?! Era aiurea, flăcăii nu aveau nevoie de încurajări.

Monotonia era întreruptă din când în când de poznele fetelor, care făceau ce făceau și intrau în conflict cu **oficialii**. Pentru ele, era detașată o gardiancă cu aspect vulgar, rea cât încape și care nu pregeta să le facă fetelor mizerii gratuite. Așa se face că într-una din zilele acelea nesuferit de caldă și asfixiantă, gardianca a deschis ușa celei fetelor și – neinspirată – o admonestează pe una dintre ele, **Ani Onel** cred că-i era numele, care, toropită de căldură, zăcea întinsă pe dușumea.

- Ce faci **fă** acolo, întinsă ca o curvă? În secunda imediat următoare, pantoful fetei a plecat ca un proiectil, sfârșindu-și traiectoria fulgerătoare cu mare precizie, exact în fruntea imprudentei gardience, julind-o zdravăn. Au urmat țipete, urlete, amărâta alergând însângerată pentru a raporta tentativa de asasinat – probabil –, cu spaima în ochii porcini și în suflet (dacă o fi avut așa ceva). Tărăboiul a zgâlțâit din temelii toată hardughia, o hărmălaie de toată frumusețea a frânt monotonia, vocile deveniseră urlete, tropăituri pe coridoare, fain, ce mai!?!

A venit directorul – pe atunci penitenciarele încă aveau administrație civilă – care de fapt era un om de treabă, bulversat el însuși de invazia teritoriului păstritor de el, cu o categorie de deținuți, având alte statute decât cele cu care se confruntase până atunci. A purces imediat la cercetarea **cazului**, fără să întâmpine dificultăți în anchetă, deoarece **agresora vinovată** a recunoscut imediat și fără șovăire **fărădelegea**, cu relatarea cauzelor determinante și cu precizarea fermă că, dacă va mai fi insultată în același mod sau oricare altul, va proceda la fel sau chiar mai drastic, în funcție de posibilitățile momentului și locului. Bietul director era într-o situație fără ieșire, așa că a sancționat-o cu un stagiul la **neagra**. Numai că încurcătura părea să fie abia la început, deoarece întregul efectiv de fete, solidare cu infractura, a pretins să-i împărțesească soarta, întrucât erau **întru totul de acord** cu fapta incriminată. Directorul, probabil din lehamite, s-a declarat de acord, astfel că, în noaptea aceea **neagra** a avut parte de efectiv mărit, toate fetele intrând la **zdup**.

Acolo era ciment în chip de dușumea, intrai cu ce aveai, dacă nu aveai prea multe. Așa că toată noaptea le-am auzit sporovăind și răsând. Ce ar fi putut face vitezele fete? Care au avut totuși noroc: dimineața au fost grațiate cum au fost și pedepsite, adică **in corpore**, nefiind nimeni supărat pe ele și oricum, aritmetic, acopereau prin însumare pedeapsa colegei.

Căci toți gardienii și directorul însuși, simpatizau cu fetele, nicidecum cu grosolana lor colegă.

IOAN DUNCA

MANU

- O FAMILIE CARE NU S-A DAT BĂTUTĂ

Începând cu 1976, după Helsinki (n.r. – acordurile pentru îmbunătățirea relațiilor dintre statele europene din Blocul comunist și Occident), celor care cereau să plece li se spunea de cinci ori că nu se aprobă și a șasea oară se aproba. La mine a durat doi ani.

În Franța ați lucrat tot ca inginer?

Da, am fost și șomer. Am lucrat la început cam în aceeași branșă și se aranjaseră toate bine până a venit criza petrolieră. Atunci, la societatea în care lucram a scăzut cifra de afaceri la 30% și bineînțeles că nu i-au scos afară pe cei vechi, ci pe cei noi. Atun-

ci a trebuit să-mi schimb puțin meseria, m-am ocupat mai mult de management decât de inginerie. Asta până în 1993, când am ieșit la pensie.

Regreți că nu ați fost în țară la Revoluție?

Sigur că aș fi vrut să fiu aici, dar mai bine că n-am fost, că poate aș fi încercat să fac politică.

După ce ați revenit în România, v-ați cerut dosarul la CNSAS?

L-am cerut. Am fost urmărit de două ori. O dată în '70 sau '71 și încă o dată aproape de anii '80, când am făcut cererea de plecare. N-am fost urmărit în tinerețe. De la prima urmărire cred că erau câteva mii de pagini de ascultări telefonice: telefoanele fetelor care se ocupa de fiica mea, telefoanele soacrei mele, telefoanele copilului, care începuse și el să

vorbească. Ei scriau cu conștiinciozitate ce vorbea fiica mea cu colegele ei de clasa a III-a. Am fost și fotografiat pe stradă, pentru că aveam relații cu străinii. Cine erau străinii? Un coleg de-al meu de serviciu care era grec și unul care era evreu. Nu am înțeles niciodată cum a funcționat sistemul Securității. Cred că printre ei erau doar câțiva oameni foarte bine dotați.

(...)

MEDEEA STAN

Sursa:

http://adevarul.ro/cultura/istorie/serial-boierimari-episodul-16-manu-familie-nu-s-a-dat-batuta-1_590427635ab6550cb8a4e455/index.html

Din Temnițele Memoriei: 14 mai 1948

Se împlinesc 69 de ani de la cumplitele arestări operate de regimul comunist în rândul legionarilor în noaptea de 14/15 mai 1948. Peste 15.000 de legionari începeau să suie drumul Golgotei...

Drum de foc și biruință...

Pe Mărturisitorii cei aleși ai lui Hristos, podoaba Bisericii noastre, pe cei ce în temniță chinuri și batjocuri au răbdat, ostașii cei adevărați ai Domnului care, cu puterea Crucii, pe slujitorii satanei au rușinat și în ceruri se roagă pentru noi, cu dorire să îi lăudăm zicând: Bucurați-vă, Sfinților Mărturisitori, care în temniță Golgota neamului românesc ați suit!

Rugăciune către Sfinții din temnițele carliste, antonesciene și comuniste

O, Sfinților Mărturisitori, care în temnițe și prigoane, prin multele voastre pătimiri ați stăvilit întărătarea vrăjmașului cea cu mânie pornită asupra Bisericii lui Hristos, vouă celor ce ați suferit foame, ger, schingiuiri, umilință și chinuri de tot felul întru apărarea legii celei strămoșești, vă aducem mulțumirile noastre.

Ca cei ce bine v-ați săvârșit pentru Învierea neamului românesc, iar acum cu îngerii și cu arhanghelii vă veseliți în lumina cea neînserată a Împărăției cerești, vă rugăm să nu încetați să mijlociți la Preaputernicul Dumnezeu ca să ne dea iertare de păcate și să ne păzească pe noi și Sfântă Biserica Sa de năvălirea altor neamuri asupra noastră, de necredință și de războiul cel dintre noi.

Povățuiți-ne pururea pe calea mântuirii, a răbdării și a dragostei, ca neclintii și uniți să rămânem până la sfârșitul vieții întru credința cea adevărată. Așa, Sfinților Mărturisitori, care în strămtorările și necazurile din viața noastră pământească ați cerut ajutorul Puterilor cerești, rugăm-vă pe voi noi nevred-

nicii, ca să primiți în acest ceas rugăciunile noastre și să ne acoperiți de smintelile veacului acestuia și de răutățile celor potrivnici, ca și noi pe calea ce strămtă și cu chinuri neînfricati să mărturisim Evanghelia lui Hristos, spre slava lui Dumnezeu și mântuirea neamului românesc. Amin.

Ziua națională de cinstire a martirilor din temnițele comuniste

În mod oficial, în România, ziua de 14 mai a devenit zi națională pentru cinstirea martirilor din temnițe. Proiectul de lege, inițiat anul trecut de un grup de 34 de deputați (PNL, PSD, UNPR, minorități și neafiliați), a fost promulgat de Președintele Klaus Iohannis în data de 30 mai, devenind legea 127/2017, urmând a fi publicată în Monitorul Oficial.

Iată textul legii:

LEGE

pentru instituirea Zilei naționale de cinstire a martirilor din temnițele comuniste

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. – Se instituie ziua de 14 mai, Ziua națională de cinstire a martirilor din temnițele comuniste.

Art. 2. – Sărbătorirea anuală a zilei prevăzute la art. 1 poate fi marcată de autoritățile administrației publice centrale și locale, precum și de instituțiile publice de cultură din țară prin organizarea de comemorări oficiale, depuneri de coroane și alte manifestări menite să cinstească memoria acestor martiri, în limita alocațiilor bugetare aprobate.

Art. 3. – În ziua de 14 mai, Societatea Română de Televiziune, Societatea Română de Radiodifuziune și Agenția Națională de Presă AGERPRES vor difuza, cu prioritate, emisiuni și materiale informative despre evenimentele petrecute în perioada prigoanei comuniste, în ziua de 14 mai 1948.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

http://www.cdep.ro/pls/proiecte/docs/2016/pr532_16.pdf

- Redacția își păstrează distanța față de conținutul articolelor; responsabilitatea revine exclusiv autorilor.

PERMANENȚE

ISSN 1453 – 9551

Editor: Fundația Culturală „PROFESOR GEORGE MANU”

Str. Australului nr. 12, Bl. 3, Sc. C, Ap. 32,

024073, Sector 2; București

e-mail: fgmanu@gmail.com

Internet: <http://www.fgmanu.ro>

tel. 021-252-20-41; 0746 548 305

REDACTOR SEF:

BOGDAN MUNTEANU

REDACTORI:

PR. MARIUS VIȘOVAN CIPRIAN VOICILĂ CEZARINA CONDURACHE

CORRESPONDENȚI STRĂINĂTATE:

CĂLIN GABOR NICOLAE OPRESCU ANDREI POPESCU

DANIELA MILITARU - TEHNOREDACTOR

ADMINISTRAȚIE – DIFUZARE:

MILITARU CARMEN DANIELA O.P. 37 Ghiseul 2 – 14, 024280 București

RELAȚII CU PUBLICUL LA SEDIUL FUNDAȚIEI:

LUNI, MARTI, MIERCURI, JOI, VINERI: 10-14

FUNDAȚIA “PROFESOR GEORGE MANU”

1994-2017

PREȘEDINȚI:

† NICOLAE GOGA, 1994-1995

† MIRCEA NICOLAU, 1995-2011

† NICOLAE ROȘCA, 2011-2013

GHEORGHE GHEORGHIU,

2013-2015

ACTUALA CONDUCERE:

PREȘEDINTE ONORIFIC:

ELISABETA IONESCU

CONSILIERI ONORIFICI:

GHEORGHE GHEORGHIU

VASILE AFILIE

PREȘEDINTE:

CEZARINA CONDURACHE